

GIAI ĐOẠN HIỆN TẠI

TRONG CHỨC VỤ CỦA TÔI

...khỏe lại, đang rất mệt mỏi và kiệt sức. Và chúng tôi đã có rất nhiều sự thông công trên đường đi, những buổi nhóm tuyệt vời, với sự chào đón các Cơ-đốc nhân từ nơi này đến nơi khác, từ trên, xuống Bờ biển miền Đông, và cũng lên Bờ biển phía Tây vào Canada. Và với sự hợp tác tốt đẹp giữa tất cả những giáo hội giáo phái khác nhau, của hội Phúc Âm Ngũ Tuần, và Ngũ Tuần Liên Hiệp, Hội Thánh của Đức Chúa Trời, Gió Bốn Phương, và nhiều tổ chức khác mà đã cộng tác, để có những buổi nhóm lớn. Một thành công lớn, theo như nó có thể được gọi là thành công ngày hôm nay, và có lẽ có thể nhiều người gọi nó là “vĩ đại.” Nhưng, chính tôi, tôi là một—một—một nhà phục hưng. Và sự phục hưng, nói trong phạm vi quốc gia, thì gần như kết thúc. Và chúng ta là...Tôi muốn thấy sự phục hưng nơi những tấm lòng được cháy lên, chứ không phải thêm vào những hội viên, nhưng là sự phục hưng. Chúa của chúng ta đã làm nhiều phép lạ về sự chữa lành dân sự, và, dĩ nhiên, nhiều người đã được cứu. Và bây giờ tôi đang ở nhà, nghỉ ngơi một thời gian ngắn, và sẽ trở lại trong sự hầu việc trong vài tuần, ý Chúa.

² Và bây giờ điều này dành cho nhiều dân tộc và bạn bè của tôi trên khắp thế giới. Tôi muốn nói rõ tối hôm nay, ở đây trong đền tạm này...Nếu quý vị, bất cứ người nào trong quý vị đã có mặt và có thể thấy, họ thật nóng lên trong đền tạm tối hôm nay. Dân sự chật cứng và ở khắp nơi, đứng ở bên trong nhà, và ở bên ngoài trong xe hơi của họ và các thứ, và trời rất nóng, và điều đó thật khó cho dân sự và cũng cho chính tôi.

³ Nhưng tôi đã đến với nơi này để tôi muốn giải thích giai đoạn gì về thời gian chúng ta đang sống theo chức vụ mà Chúa giao cho tôi. Và tôi muốn ghi âm lại điều đó từ đền tạm này. Điều đó đã đến với tấm lòng tôi mùa xuân năm ngoái, nhưng tôi đã chờ đợi cho đến khi tôi trở lại đây để tôi có thể có được một—một bài

ghi âm về điều đó, để gửi nó đến cho anh chị em các dân tộc trên thế giới.

4 Cách đây chừng ba mươi hai năm, khi mà Chúa Jêsus, trong vòng một trăm năm mươi thước của nơi tôi hiện đang đứng bây giờ, ở đây tại Jeffersonville ở góc Đường thứ Tám và Penn, buổi sáng khi tôi đặt viên đá góc trên đền tạm này, lúc đó chỉ là một đầm lầy. Và tôi đã sống ngay phía bên kia con đường phía tay trái tôi đây. Đó là trước khi tôi lập gia đình. Tôi đang sống với cha và mẹ tôi. Mà Chúa Jêsus đã đánh thức tôi dậy vào buổi sáng để đặt viên đá góc, khoảng sớm, khoảng sáu giờ. Và tôi đã nằm trên giường một lúc, với lòng tràn đầy sự vui sướng, đang nghĩ về thì giờ tuyệt vời này mà Chúa là Đức Chúa Trời sẽ ban cho tôi một đền tạm để rao giảng. Khi ấy tôi chỉ là một chàng trai trẻ. Và ngày hôm đó tôi...cô gái mà tôi đã đi với, mà chẳng bao lâu là vợ tôi năm kế tiếp, đã ở với chúng ta ngày mà chúng ta đã đặt viên đá góc.

5 Và tôi còn nhớ sáng hôm ấy khi tôi thức dậy, và đang nằm trong phòng, trên gác ngay ở đây trên Đường số Bảy. Người nào đó đã nói, “Hãy đứng dậy trên chân của người.” Và tôi thức dậy. Và tôi đã thấy, nó giống như, một nơi thật rộng lớn, và nó giống như một—một—một nơi mà họ sẽ...một con sông chảy vào thung lũng. Và tôi đi xuống đó tới dòng sông và tôi đã hiểu đó là nơi mà Giảng Báp-tít đã làm phép báp-têm cho dân chúng, và người ta đã biến nó thành một chỗ nuôi heo. Và tôi đã rất phê phán về điều đó, chỉ nói rằng không nên làm điều đó.

6 Và trong khi tôi ở đó, có một—một Tiếng phán với tôi và cất tôi lên, và tôi để ý đền tạm này gần như trong tình trạng của nó ngay bây giờ. Nhưng có rất nhiều người đến nỗi họ ngồi chật kín hết thảy, trong đền tạm, trong điều kiện này, gần như tình trạng của nó vào bây giờ. Và tôi—tôi vui sướng, đứng phía sau bục giảng, nói rằng, “Đức Chúa Trời ôi, thật tốt thay Ngài ban cho con một đền tạm.”

7 Và, vào lúc đó, Thiên sứ của Đức Chúa Trời đã phán với tôi, và nói, “Nhưng đây đâu phải là đền tạm của người.”

Và tôi nói, “Thế thì, lạy Chúa, đền tạm của con ở đâu?”

8 Và Ngài cất tôi lên trong Thánh Linh lần nữa, và đặt tôi xuống trong một khu rừng nhỏ. Và con đường xuống khu rừng chỉ là những hàng cây xếp theo hàng, cao khoảng chừng hai mươi, hay ba mươi fút. Và chúng trông giống như những cây ăn quả, và chúng ở trong những chiếc xô rất lớn màu xanh lá cây.

9 Và rồi tôi để ý tới bên tay phải tôi và tới phía bên tay trái tôi, đều có một cái thùng trống ở mỗi phía, và tôi hỏi, “Còn những cái này là gì?”

10 Và Ngài phán, “Con trông vào chúng.” Vậy tôi kéo một cành từ cây bên phải tôi và đặt nó trong một cái xô bên phải, và một cành cây từ tay trái và đặt nó trong một cái xô phía bên trái. Tất cả chúng mọc nhanh chóng lên tận bầu trời.

11 Và Ngài phán, “Đưa tay con ra và hái quả của nó.” Và trong một bàn tay đã rơi xuống một trái táo to màu vàng, ngọt lịm và chín. Và trong bàn tay kia đã rơi xuống một trái mận to màu vàng, ngọt lịm và chín. Và nói, “Hãy ăn trái đó, bởi vì nó làm vui thích.” Và tôi đã ăn từ trái này sang trái khác, rất ngon lành. Anh em biết khái tượng đó, nó được chép trong một trong những cuốn sách, tôi nghĩ là, *Câu Chuyện Cuộc Đời*, hay *Vị Tiên Tri Thăm Viếng Châu Phi*.

12 Và ngay lúc đó tôi đã giơ tay lên, và hét lên sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Và bỗng nhiên, Trụ Lửa đó giáng xuống trên những ngọn cây kia, và tiếng gầm thét và những tia chớp lóe lên, và gió thổi thật mạnh, và những chiếc lá bắt đầu bị thổi bay khỏi cây cối. Và tôi nhìn xuống, ở đây đứng hình dạng của đền tạm này, như cách của nó thiết lập bây giờ. Và ở cuối cùng nơi mà sẽ là bục giảng, có ba cây, và ba cây đó có hình dáng của ba cây thập tự. Và tôi để ý rằng cả những cây mận và những cây táo tập hợp lại thành cụm quanh cây thập tự ở chính giữa. Và tôi đã chạy thật nhanh đến, la lớn hết sức, và quỳ xuống với cây thập tự này, hay bên cạnh cây thập tự, và dang tay tôi ôm chung quanh nó. Và gió bắt đầu lay động, và trái—trái cây từ cây thập tự, và nó rơi xuống khắp trên người tôi. Và tôi rất sung sướng, thật sự vui mừng. Và Nó đã nói, “Hãy ăn trái cây đó, bởi vì nó làm vui thích.”

¹³ Và rồi vòng Lửa này đã gọi ra, nói, “Mùa gặt thì chín, và con gặt thì ít.” Và Ngài phán, “Bây giờ, khi con tỉnh lại, hay ra khỏi sự này, hãy đọc Ti-mô-thê Nhì chương 4. Ti-mô-thê Nhì chương 4.” Và rồi tôi tỉnh lại. Và tôi đứng đó chà xát mặt tôi và hai bàn tay của tôi. Và ngay lúc ấy, trong góc phòng, mặt trời chiếu sáng trên cao, lúc đó tôi đã phải ở dưới ảnh hưởng khả tượng trong vài giờ hay nhiều hơn, và Nó nói, “Ti-mô-thê Nhì chương 4.” Và tôi với tay lấy quyển Kinh Thánh của tôi thật nhanh, và đọc Ti-mô-thê Nhì chương 4.

¹⁴ Bây giờ, tôi muốn đọc đoạn đó lúc này. Và dường như thật lạ, khi tôi đọc Ti-mô-thê Nhì chương 4 này, chỗ mà tôi đã dừng lại, và nhiều lần mà tôi đã giảng về phần đó ở đây trong đèn tạm này, nó dường như lạ lắm đến nỗi tôi luôn dừng lại ở phần đó. Bây giờ trong Ti-mô-thê Nhì chương 4, năm câu đầu tiên. Mà, *năm* là con số của “ân điển.” Tôi đọc phần này.

*Ta răn bảo con...trước mặt Đức Chúa Trời, và Đức Chúa
Jesus Christ, là Đấng sẽ xét đoán kẻ sống và kẻ chết ở sự
đến của Ngài và vương quốc Ngài;*

*Hãy giảng đạo; bất luận gặp thời, và không gặp thời;
hãy cố khuyên, đem lòng rất nhịn nhục mà bẻ trách, sửa
trị, nài khuyên cứ dạy dỗ chẳng thôi.*

*Vì sẽ có một thời kia khi đó người ta sẽ không chịu nghe
đạo lành; nhưng họ sẽ theo tư dục mà họ sẽ nhóm...họ sẽ
nhóm họp các giáo sư xung quanh mình, nghe theo những
lời êm tai;*

*Và họ sẽ bịt tai không nghe lẽ thật, và sẽ xây hương về
những chuyện huyền.*

*Nhưng con phải có tiết độ trong mọi sự, hãy chịu cực
khổ, và làm công việc của người giảng tin lành, và mọi
phận sự về chức vụ con phải làm cho đầy đủ.*

¹⁵ Các bạn có chú ý không, và tôi không hề để ý đến điều đó cho đến tháng Năm vừa rồi này, tôi chưa bao giờ đọc phần Kinh Thánh ấy cho đến thời điểm ấy? Đó là tất cả những gì tôi đã từng đọc về nó bởi vì điều đó dường như rằng nó—nó đã đầy đủ, bởi vì nó đã nói cho tôi biết để giảng Lời và chịu đựng sự đau

khổ, và chịu nhịn nhục, trong thời gian sắp đến khi mà người ta sẽ không chịu tiếp nhận Đạo lành, nhưng chiều theo tư dục của chính họ mà quy tụ những giáo sư xung quanh mình, nghe những lời êm tai, và quay bỏ Lễ thật để hướng về những chuyện huyền. Nhưng, bấy giờ, Ngài không hề phán tôi là người giảng tin lành. Ngài phán, “Hãy làm công việc của người giảng tin lành.” Phao-lô đang nói với Ti-mô-thê, đấy. Anh em có để ý đến điều đó nói như thế nào không? Ông đã không nói, “Bây giờ, con đã được kêu gọi làm người giảng tin lành.” Nhưng nói, “Hãy làm công việc của người giảng tin lành.” Hiểu không? Vậy thì, chúng ta để ý ở đó vậy. Bây giờ, nếu tôi nói với tất cả tấm lòng của mình và với tất cả sự hiểu biết của tôi, điều đó đã được ứng nghiệm từng chữ. Thật chính xác. Và đó là cách đây ba mươi năm.

¹⁶ Và theo như tôi biết, rằng mọi khải tượng mà Ngài ban cho tôi đều đã được ứng nghiệm, ngoại trừ một điều mà tôi có sự thay đổi trong chức vụ của tôi, tới nơi tôi cầu nguyện cho dân sự trong một nơi nhỏ bé giống như một căn phòng nhỏ dưới một cái trại, hay một thính phòng to lớn hay điều gì đó. Đối với tôi, nó trông, giống như một cái trại. Anh em còn nhớ điều đó không, cách đây hai hay ba năm? Hầu như tất cả về điều đó đã ứng nghiệm. Tôi đã đi xuống Mê-xi-cô, và tối hôm đó trời mưa như thế nào và điều gì đã diễn ra dưới đó. Và Ngài phán bảo tôi rằng chức vụ tôi về lần Kéo thứ Nhất. Nhớ về việc bắt con cá bé xíu, hay để nó chạy mất không? Lần thứ Hai là một con cá nhỏ. Nhưng lúc đó Ngài phán bảo tôi, “Về lần Kéo thứ Ba, đừng bỏ cuộc. Hiểu không? Và đừng nói cho dân sự biết.” Tôi luôn cố gắng giải thích những gì tôi đang cố gắng làm. Ngài cho tôi biết không được nói với dân sự những gì anh em đang làm. Chỉ làm những gì Ngài bảo tôi làm và để nó như thế. Hiểu không?

¹⁷ Nhưng tôi là loại người đó, tôi chẳng có điều gì là bí mật cả, vì vậy tôi chỉ nói ra mọi sự tôi biết. Vì vậy, đó là—đó chỉ là bản tính, tôi đoán vậy. Nhưng điều đó, tôi cố gắng...Tôi yêu dân sự, và tôi muốn dân sự được cứu rất nhiều đến nỗi tôi cố gắng kể cho họ nghe mọi việc mà tôi biết được, ngoại trừ đó là điều gì mà Ngài bảo tôi không được nói ra, dĩ nhiên, để họ sẽ không bỏ

lỡ nó. Hiểu không? Tôi muốn họ nhìn thấy nó rất kỹ đến nỗi sẽ không có lỗi lầm gì trong việc đó.

18 Vậy thì, điều đó ứng nghiệm thật chính xác. Bây giờ hãy nhớ, điều răn bảo là, nếu chúng ta sẽ học điều đó trong giây lát, “Ta răn bảo con trước mặt Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng đoán xét kẻ sống và kẻ chết nhưn sự hiện đến của Ngài trong Vương quốc Ngài.” Hiểu không? “Đấng phán xét...Răn bảo con trước mặt Đức Chúa Trời, và Đấng Christ, rằng con—rằng con giảng Lời.” Và tôi xác nhận, cho đến tối hôm nay, theo như tôi biết về, tôi chưa bao giờ giảng điều gì khác ngoài Lời, đấy, và giữ đúng với Nó. Đã có rất nhiều nan đề, và tôi đã trải qua rất nhiều bất bớ và nhiều thử thách, đã phải phân rẽ với nhiều bạn thân quý mến bởi vì chính lời tuyên bố đó, “Hãy giảng Lời.” Và tôi—tôi đã làm điều đó.

19 Anh em nhớ trong khái tượng, hay là, một sự chuyển dịch nhỏ như tôi muốn gọi nó, mới đây, nơi mà tôi được cất lên và thấy những người đó và nhìn lại chính mình cùng tất cả hàng triệu người kia ở đó. Và tôi nói, “Tôi muốn thấy Chúa Jêsus.”

Và Ngài phán, “Ngài ở trên cao hơn.”

20 Ồ, đấy, khi người ta chết, họ—họ không đi lên với Đức Chúa Trời ngay lập tức. Bây giờ, anh em, tôi chắc rằng anh em sẽ hiểu điều đó. Có lẽ tôi nên giải thích nó theo cách tốt nhất mà tôi có thể. Anh em có vội không vậy? Thế thì chúng ta hãy dành thời gian của mình lúc đó và—và—và cố gắng làm cho điều đó thật sáng tỏ như tôi có thể.

21 Bây giờ, khi chúng ta đến đây, chúng ta nên nhớ rằng chúng ta sống ở đây trong ba chiều kích. Và tôi không biết tôi có thể đặt tên cho chúng hay không. Một trong chúng là ánh sáng, và cái kia là vật chất. Tommy, anh có nhớ cái thứ ba là gì không? [Người nào đó nói điều gì đó—Bt.] Há? [“Nguyên tử.”] Nguyên tử? [Người nào đó nói, “Thời gian.”] Thời gian. Đúng. Vậy thì, ánh sáng, vật chất, và thời gian. Và năm giác quan của chúng ta tiếp xúc với những chiều kích này. Thị giác của chúng ta tiếp xúc với ánh sáng, xúc giác của chúng ta tiếp xúc được với vật chất, và vân vân.

²² Bây giờ, nhưng chúng ta có tiếp xúc qua khoa học, chiều kích thứ tư, như đã có. Bởi vì đang đến ngay qua tòa nhà này bây giờ có những hình ảnh, tiếng của ra-đi-ô, những hình ảnh trên tivi, mà giác quan chúng ta không tiếp xúc được điều đó, nhưng tuy nhiên họ có một—một ống phóng điện từ hay tinh thể mà bắt lấy những sóng âm thanh kia truyền qua và biểu hiện chúng ra. Vì vậy, anh em thấy, ngay trong tòa nhà này bây giờ là những hành động sống động của nhiều người, giọng nói trực tiếp, trong không trung. Họ đang ở đây. Chúng ta đều biết điều đó. Chúng hoàn toàn là sự thật. Và điều duy nhất mà anh em làm, họ—họ nắm được điều đó trên...Tôi không hiểu về cơ chế của—của những điều đó mà khoa học đã phát minh, nhưng chúng ta biết rằng nó chứng minh cho chúng ta có một chiều kích thứ tư.

²³ Bây giờ, chiều kích thứ năm là nơi mà tội nhân, những kẻ không tin chết và đi đến. Chiều kích thứ năm này là, hầu như là, ò, chiều kích kinh khiếp. Bây giờ người này...

Và khi một Cơ-đốc nhân chết, người ấy sẽ đi vào chiều kích thứ sáu.

Và Đức Chúa Trời thì ở trong chiều kích thứ bảy.

²⁴ Vậy thì, anh em thấy, Cơ-đốc nhân khi người ấy chết, người ấy sẽ đi đến dưới bàn thờ của Đức Chúa Trời, ngay trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, dưới bàn thờ. Và người ấy yên nghỉ.

²⁵ Để phân tích điều đó, khi một người có cơn ác mộng, người ấy không hoàn toàn ngủ, người ấy cũng không thức. Người ấy ở giữa trạng thái ngủ và thức, và đó là điều mà làm người ấy rúng động kinh khủng và gào thét, bởi vì người ấy không ngủ, người ấy không thức. Và để hiểu điều đó, cho thấy nơi mà một người đi đến khi anh ta chết mà chưa được cải đạo. Người ấy đã sống hết thời gian của mình, anh ta chết trên trái đất; và anh ta không thể đi vào sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, bởi vì anh ta không thích hợp để đi đến nơi đó mà không có Huyết. Và anh bị bắt lại. Và người đó không thể trở về trái đất, bởi vì thời gian của anh ta trên đất ở đây đã hết, và người đó bị bắt lại ở giữa, và anh ta ở trong một cơn ác mộng. Hiểu không? Người đó không thể đi vào sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, để yên nghỉ. Và người đó không thể trở lại, đến với trái đất, bởi vì thời gian của anh ta đã hết.

Anh ta ở trong cơn ác mộng, và anh ta cứ ở lại đó cho đến ngày phán xét. Ở trong một sự khủng khiếp, đấy.

²⁶ Và bây giờ trong khả tượng này, tôi tin tôi đã được cất lên tới chiều kích thứ sáu đó, nhìn xuống lại đây và có thể thấy lại. Đấy, thị lực không hoàn toàn bằng đôi mắt, mà thuộc về đất. Nhưng thị lực là một điều vĩ đại hơn...Thị lực mà họ có ở nơi đó, sự tiếp xúc của họ vượt xa ngoài giới hạn bất cứ sự tiếp xúc nào mà những giác quan tự nhiên của chúng ta sẽ tiếp xúc.

²⁷ Ở đây trước đây một thời gian tôi đã giải thích điều đó. Tôi đã xem một bộ phim truyền hình mà người ta để một người xuống, tôi nghĩ một hay hai dặm sâu dưới đại dương, và họ chiếu những tia ánh sáng đi qua. Họ đang chiếu về cuộc sống dưới biển. Và có những con cá bơi qua, những con vật trông kinh dị đó. Mà, đó là lúc nửa đêm, đen như mực ở dưới đó. Và chúng có chất phát quang trên mũi của chúng và chúng không có mắt. Vậy thì, chúng phải đi kiếm ăn, vì vậy nó trông giống như, để tìm thấy thức ăn của mình, chúng được dẫn dắt bởi giác quan khác; không phải thị giác, bởi vì chúng không có mắt, không thể sử dụng mắt ở dưới đó. Nhưng chúng được hướng dẫn với giác quan khác để chúng có thể tiếp xúc được thức ăn của chúng. Và tôi nghĩ, “Nếu mình có thể điều khiển được con cá nhỏ bé đó bởi thị giác của mình, thì mình có thể cung cấp cho nó nhiều hơn biết bao nhiêu thức ăn và dẫn nó đến những nơi, hưởng chi thị giác của mình thì mạnh gấp nhiều lần so với ra-đa của nó dùng để liên lạc.” Hiểu không? Và tôi nghĩ, “Ước gì mình có thể thật sự hướng dẫn nó!”

²⁸ Rồi điều đó đến với tôi, “Nếu chính tôi chỉ có thể đầu phục với Đức Chúa Trời, thì hưởng chi tâm nhìn và các giác quan của Đức Chúa Trời lớn hơn biết bao, Đấng có thể hướng dẫn chúng ta nhiều hơn là những điều mà chúng ta thấy, bởi vì đức tin mà Ngài cung cấp cho chúng ta là bằng cứ của những điều mà mắt chúng ta chẳng xem thấy.” Thế thì nếu con cá nhỏ đó có thể chưa bao giờ đến trên mặt nước như con cá khác, bởi vì nó chịu áp lực. Bạn mang nó lên mặt nước, nó sẽ nổ tung. Không hơn gì chúng ta không thể lên cao hơn và không khỏi bị nổ tung. Chúng ta đang chịu áp lực vì nơi—nơi mà chúng ta sống.

29 Nhưng bây giờ nếu con cá nhỏ đó có thể lên đây và trở thành tôi, liệu nó có muốn trở lại làm con cá nhỏ bé đó ở dưới nước sâu đen kịt nửa đêm đó không? Nó sẽ không bao giờ muốn là một con cá nữa, bởi vì nó đã trở thành điều gì đó vĩ đại hơn một con cá, nó là một con người; các giác quan của nó thì vĩ đại hơn, sự hiểu biết của nó lớn hơn, sự thông minh của nó thì siêu việt. Rồi điều đó được nhân lên cả mười triệu lần, thế thì bạn hiểu được điều đó là gì khi bạn vượt qua từ đây vào trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời nơi xa kia, nơi mà con người vượt xa hơn rất nhiều những gì chúng ta có ở đây. Bạn sẽ không bao giờ muốn trở thành một con người như thế này nữa, trong ngôi nhà của những người mang bệnh hoạn và hư nát này. Điều đó đã ở trong lòng tôi, mà tôi đã cố gắng giảng dạy Phúc âm ba mươi năm này khắp thế giới, để nói cho người ta biết rằng có một Thiên đàng để—để vươn tới và có một địa ngục để tránh, và có một Đức Chúa Trời mà yêu thương bạn, và một—một quyền năng cứu chuộc mà đang nằm sẵn sàng đưa bạn lên bất cứ lúc nào mà bạn sẵn sàng tiếp nhận nó.

30 Giống như một người đang chết đuối, một sợi dây thừng treo ở đó, anh ta nghĩ, “Ồ, sợi dây thừng, tôi có thể bám vào để cứu mình, nhưng tôi không xứng đáng để lấy sợi dây đó.” Sợi dây thừng được đặt ở đó cho chính mục đích đó, để bạn kéo chính mình ra khỏi. Đó là lý do mà Chúa Jêsus Christ đã chết, vì chính mục đích cứu các tội nhân. Và Ngài đã treo một dây thừng của Sự Sống Đời Đời, mà chính đêm nay sẽ thông xuống trên đầu mỗi tội nhân ở trong nơi này, và một dấu hiệu chào đón đang treo trên nó, “Hãy ra khỏi chỗ đó.” Nếu—nếu bạn—nếu bạn muốn làm điều đó, sự chuẩn bị được thực hiện.

31 Vậy thì, khi tôi đã thấy nơi đó và tình trạng ấy mà những người đó đã ở trong, và thật vượt quá bất cứ điều gì mà thế gian này có thể từng suy nghĩ về, nó thật vinh hiển. Không thể có tội lỗi ở đó, không có sự chết cũng không có điều gì có thể đi vào được điểm đó. Và không có sự khác nhau giữa đàn ông và đàn bà, chỉ có những—những tuyến tình dục đã mất khỏi họ, và ở đó có thể không bao giờ có phạm tội ngoại tình nữa, không có điều gì nữa. Nhưng đàn bà vẫn nguyên hình dáng của đàn bà, và đàn

ông vẫn nguyên hình đàn ông, và họ sẽ mãi mãi là cách ấy. Bởi vì khi Đức Chúa Trời...

³² Vậy thì điều này có thể là tốt, một số trong các trẻ em trường trung học mà đang nhận điều vô lý này đã được dạy cho các em ở đây về sự tiến hóa. Vậy thì, tôi tin vào sự tiến hóa, nhưng không theo cách mà con người đã tiến hóa từ—từ vật chất thấp hơn nào đó. Học thuyết của chính họ chúng phản tác dụng trên họ khi họ cố gắng lai giống bất cứ vật gì, nó sẽ không tự gây giống lại. Vì thế, các bạn thấy, nó—nó phản tác dụng trên chúng.

³³ Vậy thì, tôi tin rằng khi Đức Chúa Trời bắt đầu tằm trái đất, có lẽ vật đầu tiên Ngài đã cho xuất hiện là một con sứa, và từ đó đến một con ếch, và tiếp tục như vậy. Nhưng, bạn thấy, nó cứ tiếp tục như vậy cho đến khi có hình dạng giống hơn với con người, và con người là một sự phản ánh của Đức Chúa Trời. Và đó là lý do mà cây cỏ trở nên phát triển, có thể là cỏ, và rồi từ cỏ sanh ra hoa, và từ hoa sanh ra những bụi cây, từ những bụi cây trở thành cây. Tại sao? Nó là bức tranh của Cây Sự Sống đang đứng trên phía khác. Và mọi thứ đứng ở trên phía này mà là tự nhiên là một cái bóng của sự Siêu nhiên hay sự Vĩnh cửu trên phía bên kia. Do đó, chừng nào có một Cơ-đốc nhân được tái sinh trên đất, và chúng ta có một thân thể ở đây như thế này, đó chính là sự phản chiếu của phía mà đang chờ đợi ở bên kia nơi không có sự chết chóc và buồn rầu. Và đó là những gì khiến lòng chúng ta đói khát điều đó giống như vậy. Đấy, có điều gì đó trong chúng ta mà gọi ra. Chúng ta chỉ...Có điều gì đó mà nói cho chúng ta biết nó thì ở đó. Tôi tin trong suốt những năm này...Tôi xin lỗi trước Đức Chúa Trời và dân sự, vì ngu dại và bị...phạm nhiều lỗi lầm. Nhưng qua những năm này tôi đã được đặc ân thấy nhiều triệu người bước vào Vương quốc Đức Chúa Trời, và đã biết ơn Chúa để cho tôi dẫn dắt họ đến nơi đó. Và tôi tin rằng họ sẽ có mặt tại đó vào ngày ấy.

³⁴ Bây giờ, khả tượng đã được ứng nghiệm. Và làm thế nào tôi luôn dừng lại, ở câu thứ 5 đó, tôi không biết. Tôi đã đọc chỉ chừng đó. Nhưng còn có một số câu nữa trong chương đó, nhiều câu nữa. Bây giờ, các bạn có thể, trong phòng khách sạn hay trong nhà mình tối nay, ngay khi chúng ta giải tán, hãy đọc phần còn

lại của chương đó, bởi vì tôi đã có nhiều câu Kinh Thánh đã viết ra đây mà tôi muốn tham khảo, và ghi chú để tôi tham khảo. Và tôi muốn các bạn đọc nó khi các bạn về nhà. Tôi sẽ trích dẫn nó, nó sẽ có trên băng ghi âm. Các bạn muốn ghi chú một số câu đó, ồ, điều đó tốt thôi.

³⁵ Bây giờ, các bạn tin rằng những người nam và người nữ, mà tôi biết rằng các bạn tin, thì được Thánh Linh của Đức Chúa Trời dẫn dắt để làm các công việc chứ? Hiểu không? Và Chúa Jêsus là khuôn mẫu của chúng ta. Nếu các bạn để ý điều đó, tôi muốn lật sang, các bạn lật sang với tôi, tới Tin lành Lu-ca, chương thứ 4, chỉ một phút. Và tôi muốn chỉ cho bạn thấy điều gì đó nổi bật. Và vì vậy chúng ta thật sự sẽ không lấy quá nhiều những câu tham khảo này, nhưng để các bạn sẽ có thể đọc với tôi ở đây, trong một phần này, trong chốc lát thôi. Tin lành Lu-ca, chương thứ 4 và câu thứ 14, chúng ta bắt đầu. Bây giờ hãy xem thật kỹ ở đây nếu các bạn muốn thấy điều gì đó xảy ra, song song với phần này. Bây giờ chú ý.

Và Đức Chúa Jêsus được quyền phép Đức Thánh Linh đến xứ Ga-li-lê:... Ngài trở về đến xứ Ga-li-lê trong quyền năng của Thánh Linh: và ở đó danh tiếng Ngài đồn ra khắp cả các vùng xung quanh.

Và Ngài dạy dỗ trong các nhà hội, được ai nấy đều tôn vinh.

Và Ngài đến thành Na-xa-rét, là nơi dưỡng dục Ngài: và, theo thói quen của Ngài, Ngài vào nhà hội nhằm ngày sa-bát, và đứng dậy mà đọc.

Và có người trao sách của tiên tri Ê-sai cho Ngài. Và khi Ngài mở sách ra, tìm thấy chỗ có chép, đã được chép,

Thần của Chúa ngự trên Ta, vì Ngài đã xức dầu cho Ta đặng giảng tin lành cho kẻ nghèo; và Ngài đã sai Ta để chữa lành kẻ có lòng tan vỡ, và giảng cho kẻ bị cầm tù được tha, và cho kẻ mù được phục hồi thị lực, và kẻ mà bị hà hiếp, được tự do.

Và để đồn ra năm ban ơn của Chúa chúng ta.

Đoạn Ngài xếp sách lại,...

³⁶ Bây giờ, nếu các bạn muốn, nếu các bạn muốn phần tham khảo với phân đoạn đó, tôi đã có nó ở đây, chờ một chút, nếu như tôi có thể lấy nó ra từ phần đọc bên lề ở đây. Nếu các bạn chú ý, các bạn cũng sẽ tìm thấy nó trong Mác và những chỗ khác, nhưng trong Ê-sai 61:1 và 2. Bây giờ, không lạ sao rằng Ngài đã dừng lại ngay tại đó, và chính câu kế tiếp...Đó là những gì đã được áp dụng cho lần đến thứ nhất của Ngài. Và thứ nhì, câu kế tiếp, đang áp dụng cho lần Đến thứ Hai của Ngài, ở sự phán xét. Ngài đã dừng lại và xếp sách. Nếu người nào trong các bạn đang đọc Kinh Thánh Scofield, các bạn sẽ thấy phần ghi chú về nó ở đó. Hiểu không? Hãy xem chú thích của bạn, một đánh dấu với ghi chú đó, đây, và bạn sẽ để ý ở đó. “Một sự so sánh với sứ—sứ điệp đã trích dẫn, trong Ê-sai 61:1 và 2, cho trường hợp của...” Chỗ mà, lời Kinh Thánh ở đây, sự giảng ra, Chúa Jêsus đã giảng về năm ban ơn của Chúa; và câu tiếp theo lộ ra với sự Đến của Ngài và sự phán xét. Hiểu không? Và anh em thấy cách Ngài đã ngừng lại ngay tại điều đó như thế nào.

³⁷ Và cách mà tôi đã không hề để ý điều đó, và cách mà tôi đã luôn luôn dừng lại ở câu thứ 5 này, “Vì sẽ có một thời kia khi người ta không chịu nghe Đạo lành, nhưng sẽ nhóm họp các giáo sư xung quanh mình, nghe những lời êm tai, và sẽ quay bỏ Lễ thật mà xây hướng về chuyện huyền. Nhưng hãy làm công việc của một người giảng tin lành, mọi phận sự về chức vụ con phải làm cho đầy đủ.” Hiểu không? Và bởi sự giúp đỡ và ân điển của Đức Chúa Trời tôi đã cố gắng làm điều đó. Và tôi muốn bạn bè của tôi, cả ở đây và ở bên ngoài trong những xứ sở mà các cuốn băng ghi âm sẽ đi đến, lý do mà tôi đã đảm nhận lấy vị trí mà tôi dành cho Lời, là chính lý do này. “Hãy giảng Lời.” Đó là lý do tôi sẽ không tuân thủ bất cứ tín điều nào, bất cứ giáo phái nào, bởi vì tôi đã được ủy thác của Đức Chúa Trời để giữ đúng với Lời. Vậy thì nếu ai khác muốn làm bất cứ điều gì khác, thì điều đó tùy họ.

³⁸ Và nếu anh em để ý, trong khải tượng mà tôi đã có về linh vụ của mình, chính tôi chưa bao giờ mang những cây thập tự đó. Tôi chưa bao giờ bảo người khác bỏ tín ngưỡng của mình để theo tín ngưỡng khác. Tôi không bao giờ nói, “Tất cả những anh em tin

thuyết ba ngôi hãy là người một ngôi” hay là “tất cả những anh em một ngôi hãy là những người tin thuyết ba ngôi.” Tôi đã trông vào những cái bình của chính họ. Hoàn toàn chính xác. Tôi đã đi đến với người tin thuyết ba ngôi, tôi đã đến với những người một ngôi, tôi đã đi đến với mọi người, và ở lại ở giữa và không bao giờ gia nhập vào bất cứ cái nào trong số họ; nhưng đã ở lại ở giữa, là một người anh, thật chính xác những gì khả tượng đó đã nói làm. Và tôi đã ăn trái từ cả hai phía, sự cứu chuộc về cả hai phía.

³⁹ Và bây giờ, anh em có để ý không, có nhiều người tin vào thuyết ba ngôi đang ngồi ở đây, có nhiều người một ngôi, và có nhiều giáo phái khác nhau. Nhưng thật tầm thường khi anh em ồn ào về điều đó, bởi vì nếu một phần khả tượng đó là thật, thì phần khác, cũng là thật. Cả hai kết quả đều được tìm thấy trong thập tự giá. Hiểu không? Cả hai đều ở trong thập tự giá, tất cả được tụ họp lại với nhau, và cả hai mạn và lê, hay đào, những trái mạn và táo mưa xuống trên tôi ở đó. Cả hai chúng. Tất cả đều được tìm thấy trên cây thập tự, bởi vì hết thảy họ đều tin vào Đức Chúa Trời và được đầy đầy Đức Thánh Linh, và có những công việc Cơ-đốc và những dấu hiệu theo sau.

⁴⁰ Vậy thì, giáo phái sẽ không có liên quan gì với nó. Nó sẽ là người được sanh lại mà sẽ có điều gì để làm với nó. Nó sẽ là kinh nghiệm của các bạn với Đức Chúa Trời mà sẽ phải thực hiện với nó. Bây giờ, chúng ta thấy rất nhiều về điều đó. Tôi đã có nhiều câu Kinh Thánh ở đây mà tôi muốn nhắc đến. Có lẽ tôi sẽ nói một lát sau.

⁴¹ Nhưng bây giờ tôi muốn anh em lấy từ câu thứ 5, cho tới câu thứ 18. Và bây giờ để tiết kiệm thời gian, tôi—tôi sẽ không đọc nó. Nhưng bây giờ Phao-lô, bắt đầu qua ở đây lần nữa trong Ti-mô-thê, nếu anh em để ý cách mà ông đã bắt đầu nói như thế nào, thật thống thiết. Bây giờ nếu anh em để ý sau câu thứ 5.

*Về phần ta bây giờ sẵn sàng để bị đổ ra làm của lễ quán,
và kỳ qua đời của ta...đã gần rồi.*

Sắp sửa lìa đời. Bắt đầu lìa khỏi, đấy, “Ta đã...”Ồ, hãy theo dõi. “Của ta...”

...Ta đã sẵn sàng, và kỳ qua đời của ta đã gần rồi.

Ta đã đánh trận tốt lành, ta đã xong sự chạy, ta đã giữ được đức tin:

Hiện nay mảo triều thiên của sự công bình để dành cho ta, mà Chúa, là quan án công bình, sẽ ban mảo ấy cho ta trong ngày đó: và không những chỉ cho ta mà thôi, nhưng...cũng cho mọi kẻ yêu mến sự hiện đến của Ngài.

⁴² Và rồi ông nói tiếp, “Hãy làm hết thủy, hãy làm những điều này.” Điều gì? Mang áo choàng đến cho ông. Bây giờ chúng ta bắt đầu ngay ở đó, và ông nói:

...Đê-ma đã lia bỏ ta rồi,...

⁴³ Phải đến lúc trong chức vụ của người khi người còn là một nhà truyền giáo trẻ, một vị tiên tri trẻ, mọi người yêu mến người. Nhưng bây giờ anh em để ý ở dưới đây, nói:

...tất cả đã lia bỏ ta rồi... (Vì điều gì? Vì Lời.)

⁴⁴ Khi Chúa Jê-sus, Đấng Tiên Tri trẻ xứ Ga-li-lê, Ngài đã có một thời gian và Ngài đã bị lia bỏ. Tất cả những người ở lại với Lời Đức Chúa Trời đều đi đến chỗ mà họ bị lia bỏ bởi thế gian và thế giới tôn giáo. Chúa Jê-sus đã nuôi ăn năm ngàn người, một ngày, và họ đã nhặt những giỏ đầy những—những bánh vụn của năm cái bánh và hai con cá. Và chính ngày tiếp theo đó, tôi tin là thế, Ngài bắt đầu bị bắt bớ vì Lời, và hết thủy họ bắt đầu lia bỏ Ngài. Và Ngài đã nhìn khắp các môn đồ, và phán, “Còn các ngươi, cũng muốn đi chẳng?” Ngay cả bảy mươi người trong số những mục sư truyền đạo được phong chức của Chính Ngài đã lia bỏ Ngài. Và Ngài phán, “Còn các ngươi, cũng muốn đi chẳng?”

⁴⁵ Và lúc ấy Phi-e-rơ đã nói những lời đáng ghi nhớ ấy, bằng câu nói, “Lạy Chúa, chúng tôi sẽ đi theo ai? Chỉ một mình Ngài có Sự sống Đời đời.”

⁴⁶ Để ý. Nhưng giờ đến khi thì giờ bị lia bỏ đến, và nó—nó phải đến. Nó phải đến. Và bây giờ tôi đã có nhiều vị tiên tri và những sự việc ở đây để liên hệ, để chứng minh cho anh em rằng lúc đó đến. Và nó đã đến với tôi. Không cần phải cố gắng xóa sạch khỏi điều đó, nó ở đây và anh em chỉ phải nhận lấy nó. Họ đã

không xóa sạch khỏi điều đó, họ đã chịu đựng và nhận lấy nó, mà không hổ thẹn về Phúc âm.

47 Anh em để ý Phao-lô, “Ta đã đánh trận tốt lành. Ta đã xong sự chạy. Ta đã giữ được Đức tin.”Ồ, chao ôi! Ở dưới đây nói rằng, “Ta đã chiến đấu với các con thú dữ. Và ta—ta đã được cứu khỏi miệng sư tử.” Và những việc mà người làm, Đức Chúa Trời là tốt lành đối với người. Nhưng giờ đã đến vì người sắp qua đời.

48 Bây giờ, chúng ta hãy tự hỏi, tại sao một người, một mục sư, đã từng cộng tác với Phao-lô như Đê-ma, lại lia bỏ Phao-lô?

49 Anh em biết Anh Baxter, nhiều anh em còn nhớ anh ấy. Anh ấy thường đọc...Đó là về Đê-ma. Anh ấy nói, “Anh có biết điều gì tôi sẽ làm, Anh Branham, khi tôi đến Thiên đàng, điều đầu tiên tôi sẽ làm không?”

Và tôi hỏi, “Điều gì?”

50 Anh ấy đáp, “Tôi sẽ đi thẳng lên đó và tìm xem Đê-ma ở đâu, tôi sẽ đâm ông ta thật mạnh hết sức.” Và nói, “Ông ta sẽ chạy quanh và nói, ‘Baxter, vì cớ gì anh làm vậy?’” Anh ấy nói, “Tại sao ông lại lia bỏ Phao-lô thân yêu đáng thương trong khi tất cả mọi người đã lia bỏ người?” Tôi không khuyên phải làm điều đó, tôi không tin họ sẽ có những sự đánh nhau ở trên đó, nhưng tôi chỉ nghĩ về Anh Baxter muốn nói điều đó bởi vì anh ấy cảm thấy rất buồn cho Phao-lô.

51Ồ, Phao-lô đã làm gì? Người đã giảng dạy thật trung thành hết sức, và Đức Thánh Linh ở trên người. Và khi người đã viết ra ở đó về những người nữ làm mục sư kia và những việc khác, tôi hình dung đã có một sự phẫn nộ ở đó. Người nói, “Hãy để đàn bà giữ yên lặng trong các hội thánh, họ cũng không được phép nói,” và ông bị nhốt trong tù ngay lúc đó.

52 Anh em có thể tưởng tượng ra một số giám mục đã nói gì không? “Hừ! Gã đó bị nhốt trong tù ở đó, việc gì đến ông ta mà viết thư gửi xuống đây cho chúng ta? Hiểu không? Và ông ta đã có Ti-mô-thê, một người nghiện rượu, ở với ông ta. Và vì vậy ở đây ông ấy lên trên đó lúc này, ông ta đang cho Ti-mô-thê uống rượu, còn ở đây ông ta đang nằm trong tù, và đang viết thư, bảo chúng ta những gì Đức Thánh Linh sẽ bảo cho chúng ta biết để làm.”

⁵³ Nhưng người nói, “Nếu...Cái gì? Người nói ra từ Lời Đức Chúa Trời, và Nó chỉ đến từ người thôi sao? Nếu có người nào tưởng mình là thiêng liêng hay là một đấng tiên tri, thì người ấy hãy biết rằng điều mà ta viết đây là những Mệnh lệnh của Chúa.” Hiếu không?

⁵⁴ Đấy, giờ đã đến, hỡi các bạn. Và tôi muốn mọi người trong những nơi mà những băng ghi âm đi đến, hãy nhớ rằng thì giờ phân rẽ phải đến. Nó phải làm điều đó. Tôi không biết còn bao lâu nữa thì tôi đến giờ cuối cùng, đi hết đường đời của tôi. Tôi không biết. Điều đó tùy thuộc Đức Chúa Trời. Tôi không biết ngày mai là gì, và ai...Tôi không biết nó nắm giữ những gì, nhưng tôi biết Đấng đang nắm giữ nó. Vì thế đó là nơi đức tin của tôi được xây dựng, trên điều đó.

⁵⁵ Bây giờ, tôi hình dung Đê-ma đã không lia bỏ người và bắt đầu đi đến những hộp đêm. Tôi không hình dung Đê-ma đã làm điều đó, bởi vì Đê-ma là một người đầy dẫy Thánh Linh. Ông là người giúp đỡ lớn. Nếu anh em đã từng đọc lịch sử của Đê-ma, ông là một thầy giảng có tiếng tăm, một người có văn hóa tốt, rất lịch sự, có giáo dục. Ông là một người thông minh. Nhưng tại sao ông đã lia bỏ Phao-lô? Đó là vấn đề. Điều gì đã khiến ông làm như thế, lia bỏ Phao-lô? Tôi không tin ông muốn đi đến hộp đêm hay điều gì khác. Nhưng tôi tin chính là Đức Chúa Trời để riêng Phao-lô ra. Giờ đây tôi hình dung Đê-ma...

⁵⁶ Chúng ta hãy lấy ví dụ một ít suy nghĩ của Đê-ma. Khi tôi đang ngồi ở dưới sườn đồi ngày nọ, tự hỏi, về ánh sáng ban ngày, và tôi đang suy nghĩ, “Tại sao Đê-ma muốn lia bỏ con người đó? Tại sao ông ta lia bỏ nhà truyền giáo thân mến tội nghiệp mà đã dẫn dắt ông đến với Chúa, người mà đã đi đầu trong cuộc phục hưng giữa các dân Ngoại, vị tiên tri thật đó?” Không ai có thể nói gì ngoài điều người là một vị tiên tri. Người còn hơn cả một vị tiên tri, người là một sứ đồ, và là một sứ đồ đầy quyền năng và vĩ đại đối với các dân Ngoại. Và Đê-ma đã cộng tác với Phao-lô, đã có sự thông công, và đã thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời hành động trên con người đó. Và tại sao ông quay lưng với một người như thế, đã được mình chứng rằng người là đầy tớ của Đấng Christ? Anh em để ý Phao-lô nói ở đây không, “Sự ham hố

đời này.” Vậy thì, tôi không nghĩ Đê-ma sa ngã. Tôi không nghĩ ông đã làm thế. Nhưng tôi nghĩ ông—ông đã có quan điểm sai về Phao-lô.

⁵⁷ Lúc bấy giờ, Đê-ma xuất thân từ một gia đình giàu có và ông giàu sang, và tiền bạc đôi khi có ý nghĩa tôn giáo đối với nhiều người. Giống như người ta nói ở California, “Nếu bạn không có ba chiếc xe Cadillac, bạn không thiêng liêng.” Vì thế nó có ý nghĩa, nếu bạn không thành công, nếu bạn không có nhà thờ tốt nhất có ở trong thành phố, người ta sẽ không đi. Hầu như đó là cách ở đây, Poogh. Bạn, bạn phải có hội thánh tốt nhất nước, hay họ nói, “Bạn, ồ, bạn muốn nói bạn đã gia nhập với đám nhỏ như thế ư?”

⁵⁸ Anh em biết Chúa chúng ta đã không có chỗ để gối đầu Ngài chứ? Anh em há chẳng biết Ngài chỉ có một chiếc áo choàng sao? Hiểu không? Và Ngài đã có...Ngài chỉ hầu là một người bị đẩy ra ngoài. Và Ngài không có một chỗ để gối đầu Ngài. Nhưng họ có thể đã nghĩ giống như vậy, và đã nghĩ, về Ngài.

⁵⁹ Và, bây giờ, tôi tin Đê-ma đã thấy một sự thất bại, dường như, trong chức vụ của Phao-lô. Tôi nghĩ rằng ông ta nghĩ con người già nua đó đã được rửa sạch, trước Đức Chúa Trời. Bấy giờ, ông nghĩ rằng nhiều người mà sẽ móc mắt họ ra để cho Phao-lô...

⁶⁰ Lúc ấy, Phao-lô đã nói rằng, ông nói, “Anh em ắt, nếu có thể được thì, cũng móc đôi mắt mình ra, mà cho tôi.” Bởi vì, chúng ta nghĩ, Phao-lô, đã có đôi mắt kém, vì người nói, “Tôi đã viết với những chữ to như vậy.” Người nói, “chữ to,” nhưng tôi có tự—tự điển ngôn ngữ, và nó nói rằng, “với những chữ to.” Ông đã ở La Mã, trong nhà giam ở đó. Có điều gì đó không ổn, ông nói đôi mắt ông bị khó chịu vì khả tượng trên Trời. Vì thế ông...Dân sự sẽ móc mắt của họ ra, khi thấy Phao-lô đau khổ, đôi mắt ông đã làm phiền ông, và ông đang chịu đựng. Và ông đã xin Chúa chữa lành đôi mắt mình, ba lần. Và ông nói, “Để tôi khỏi lên mình kiêu ngạo bởi sự Khả thị siêu phàm ấy, thì đã có một quỷ sứ được sai đến để nó có thể đánh tôi.” Vậy thì, điều đó sẽ khá tốt, sau đó đã đánh ông lần nữa. Thế thì ông sẽ trở nên tốt, và đánh ông lần nữa.

⁶¹ Anh em thấy, Phao-lô đã có một chức vụ vĩ đại hơn tất cả những sứ đồ khác còn lại. Một số người có thể đã nói, “Ồ, tôi đã bước đi với Chúa Jê-sus.”Ồ, một người trên đường phố đã bước đi với Ngài khi Ngài còn ở đây. Nhưng Phao-lô đã thấy Ngài trong Trụ Lửa sau khi Ngài chết, bị chôn, lên Thiên đàng, và đã trở lại và gọi Phao-lô, đẩy, đẩy, trên con đường đến thành Đa-mách. Và ông đã có một chức vụ vĩ đại hơn Ma-thi-ơ, Mác, Lu-ca, hay bất cứ người nào khác. Ông vượt xa hẳn họ. Và ông nói, “Trừ ra tôi lên mình kiêu ngạo bây giờ và nói, ‘Này, các anh em không biết gì về Điều đó. Tôi đã thấy Chúa sau khi Ngài sống lại.’”

⁶²Ồ, họ nói, “Chúng tôi đã bước đi với Ngài.”Ồ, hết thảy những người ở chung quanh vùng Ga-li-lê và Na-xa-rét cùng khắp xứ ở đó cũng vậy. Hết thảy họ đã bước đi với Ngài.

⁶³ Nhưng, anh em thấy, Phao-lô đã nói chuyện với Ngài và thấy Ngài ở trong hình dạng mà Ngài đã có trước khi Ngài trở nên xác thịt. Hiểu không? Và Ngài đã ủy thác Phao-lô trong tình trạng đó, trong lúc Ngài ở trong Ánh Sáng đó. Ngài đã ủy thác cho Phao-lô. Và—và Phao-lô đã thấy Ngài. Và ông nói, “Để tôi không lên mình kiêu ngạo, cảm thấy cao hơn một chút một số trong anh em các anh, thì đã có quý sứ,” để giữ cho ông hạ mình xuống. Và ông nói, “Tôi đã cầu xin Chúa ba lần để lấy nó đi khỏi tôi. Và Ngài phán, ‘Hỡi Sau-lô, hay Phao-lô, ân điển Ta đủ cho ngươi rồi.’” Sau đó Phao-lô nói, “Tôi sẽ hãnh diện trong những sự yếu đuối của tôi, bởi vì khi tôi yếu đuối ấy là lúc tôi mạnh mẽ. Đấy, tôi sẽ hãnh diện trong sự ấy!”

⁶⁴ Bây giờ, anh em để ý bây giờ, một người mà đã có một chức vụ vĩ đại hơn bất cứ người nào còn lại ở trên công trường truyền giáo, Phao-lô, chức vụ vĩ đại nhất trong hết thảy họ, mà đã thấy Chúa Jê-sus trong Trụ Lửa, và đã ủy thác cho ông để làm những gì ông đã làm, và được minh chứng bởi cùng một Đức Chúa Trời, và cùng Quyền năng đó, bằng những dấu kỳ và phép lạ vượt xa bất cứ sự nghi ngờ nào; mà lại quá nghèo đến nỗi ông chỉ có một cái áo choàng, giảng dạy cho đám người có thể móc mắt họ ra, và trong số đó có một số nhà triệu phú. Và tuy nhiên Phao-lô có một áo choàng. Ông nói, “Hãy mang áo choàng đó đến, trời ở đây đang trở lạnh.” Ông ở miền núi. Ông chỉ có một áo choàng.

⁶⁵ Và Đê-ma, với một người mà có quyền cao chức trọng, có địa vị cao, có văn hóa, có giáo dục, và một người giàu sang có nhiều y phục thay đổi, “Con người đó, có điều gì không ổn với ông ấy. Đã có rất nhiều người bạn mà sẽ móc mắt của họ ra để cho ông, và tuy nhiên ông quá nghèo chỉ có một áo choàng. Có điều gì không ổn với Phao-lô.”

⁶⁶ Ồ, anh em biết đấy, linh đó không lia bỏ thế gian, người ta vẫn theo cách đó. Tiền bạc không phải là Đức Chúa Trời. Chỉ có một Đức Chúa Trời. Hiểu không? Nhưng người ta suy nghĩ vì anh em có một chức vụ lớn thì anh em nên sở hữu hết thấy *điều này* và hết thấy *điều này*, và hết thấy những điều to lớn vĩ đại này, và những trường học lớn và *cái này cái kia* lớn. Đức Chúa Trời không giải quyết với họ những điều đó. Hay là, ít nhất, đó là quan điểm của tôi. Đức Chúa Trời giải quyết với một cá nhân. Ngài không bao giờ phong chức cho chúng ta để đi làm những việc như vậy.

⁶⁷ Nhưng Phao-lô, với một áo choàng, và người bảo Ti-mô-thê ở đây mang áo choàng đến cho người vì trời bắt đầu trở lạnh ở đó. Ừ-m. Một người mà có chức vụ để giảng dạy cho hàng vạn người như Phao-lô, và một chức vụ mà có thể làm hết thấy các loại phép lạ, và đã thấy Chúa Jêsus trong một Trụ Lửa, đã ủy thác cho người, và tuy nhiên chỉ có một cái áo choàng. Đê-ma nói, “Một con người như thế đó,” rồi ông ta bỏ người mà đi.

⁶⁸ Lúc bấy giờ, khi người lên đây giảng dạy cho dân thành Trô-ách, chúng ta thấy rằng có một người ở trên đó là thợ đồng. Và anh ta là một gã côn đồ. Và anh ta ghét Cơ-đốc giáo. Và anh ta đã làm đủ mọi thứ với Phao-lô mà anh ta có thể làm với người, để ném người vào tù. Và mọi...thậm chí Phao-lô cảnh cáo cho Ti-mô-thê về việc giống như vậy, “Hãy coi chừng gã đó.” Và ở đây là Đê-ma! Ôi lạy Đức Chúa Trời, xin để cho dân sự nghe điều đó! Ở đây Đê-ma đang đứng bên cạnh một người mà đã đánh một người làm cho người đó mù, vì sự tranh cãi với ông. Vậy thì, anh em những thầy giảng của Hội thánh Đấng Christ, hãy mặc áo choàng mình vào bây giờ. Đã có lần có người bảo tôi, nói, “Hãy quở cho tôi bị mù đi! Hãy quở cho tôi bị mù đi! Anh có Đức Thánh Linh, hãy quở cho tôi bị mù.”

Tôi nói, “Anh đã bị mù rồi.” Hiểu không?

⁶⁹ Vậy thì, tại sao Phao-lô đã không quở cho người thợ đồng kia bị mù? Cùng loại linh đó ở trên những người mà nghĩ như thế, thì cũng một điều ấy đã ở trên Đê-ma. Một người mà có thể quở làm cho một người bị mù, vì tranh cãi với mình, và rồi quay lại và để cho người thợ đồng làm hư mất chức vụ của mình trong thành phố. Không nghi ngờ gì Đê-ma đã nói, “Ông ấy, ông ấy đã hết thời, ông ấy đã mất hết những ân tứ của mình. Ông ấy—ông ấy đã mất các ân tứ của mình để quở cho bị mù.”

⁷⁰ Anh em không thấy linh ấy vẫn sống thế nào, nói, “Anh là người hết thời rồi, anh ơi”? Ồ! Nó—nó chỉ đi qua đầu của nhiều người. Họ thật sự không hiểu được điều đó, tất cả với nó chỉ có thể thôi. Hiểu không? Họ chỉ không thể thấy điều đó. Hiểu không? Họ không hiểu.

⁷¹ Vậy thì Đê-ma...đã không đánh người kia bị mù bởi vì ông muốn. Chúa Jê-sus há chẳng phán, “Ta không làm điều gì mà Cha không tỏ ra trước cho Ta”? Cách đây nhiều năm tôi chẳng đã nói với anh em, với mẹ của chính tôi đang nằm đó, sắp chết, và nói, “Bill, chuyện gì sẽ xảy ra với mẹ?” Tôi không thể nói điều gì cho đến khi Đức Chúa Trời đã phán vậy trước tiên. Và đó chỉ là những gì đã xảy ra. Con người không thể, con người là sự thất bại ngay từ đầu. Anh ta chỉ là một đại diện cho điều mà Đức Chúa Trời làm việc qua, và Đức Chúa Trời thực hiện ý của Chính Ngài. Nhưng khi anh em thấy những con người siêu lừa bịp này mà luôn luôn có điều *này* và điều *kia* và điều *nọ*, tốt hơn là anh em nên tránh xa nó. Hiểu không? Chính Chúa Jê-sus đã không làm thế. Ngài phán, “Ta chỉ làm như Cha làm. Ngài chỉ cho Ta những gì để làm và rồi Ta đi làm theo điều đó. Ta không thể làm điều khác...bất cứ điều gì khác hơn điều đó.”

⁷² Và ở đây Đê-ma đã thấy Phao-lô, một con người mà đã có một chức vụ như thế, và tuy nhiên quá nghèo đến nỗi người chỉ có một áo choàng, và muốn Ti-mô-thê mang nó đến cho người. Một cái áo choàng! Nhưng, Phao-lô đặt để tấm gương giống như Đấng Christ đã có, Ngài đã có một áo choàng. Thế thì tại sao sự giàu có và nhiều tiền cùng mọi thứ lại có ý nghĩa rất nhiều với nhiều người ngày nay? Để ý nào. Và người đã có quyền năng tới mức,

bất cứ ai mà đi ngược lại với những gì người đã giảng, người quay lại và nói, “Người sẽ bị mù ít lâu.” Và kẻ đó đã bị mù.

⁷³ Và ở đây là một người thợ bạc, đã làm gấp mười lần hơn những gì người khác đã làm cho người, và tuy nhiên tránh khỏi điều đó. Ê-đê-ma hẳn phải có ý nghĩ, “Ồ, đây, ông già này bây giờ đã hết thời. Ông ấy đã mất chức vụ của mình.” Không, không, người không mất chức vụ của mình, không chút nào. Đức Chúa Trời không làm những việc như thế. Đức Chúa Trời không phải là người Indian cho rồi đòi lại. Đúng thế. Bây giờ để ý.

⁷⁴ Phao-lô có gì đó giống như Ê-li. Tiên tri Ê-li đã đi lên núi bởi sự ủy thác của Đức Chúa Trời, và gọi lửa xuống từ Trời, và nó đã xuống. Và ông kêu cầu mưa, và mưa đến. Và rồi bởi một sứ điệp của Đức Chúa Trời ông đã ra lệnh và giết bốn trăm thầy tế lễ, chặt đầu họ, để chúng lăn xuống đồi; và rồi chạy trốn vì lời đe dọa của một—một người đàn bà, một người nữ đạo đức giả tầm thường, hay là, bà ta là một người vô đạo. Giê-sa-bên, một người nữ nhỏ bé đó là chủ chốt cho mọi cái bé nhỏ của nó, bà là người đã gây ra điều đó. Giống như ông hẳn đã hiểu được bà ta trước. Nhưng Đức Chúa Trời có những đường lối để thực hiện các sự việc, và các đấng tể Ngài chỉ có thể làm việc theo nếu người ấy làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời.

⁷⁵ Các bạn không thấy sao, hỡi các bạn, các bạn phải tiến hành theo cách Đức Chúa Trời tiến hành. Bao nhiêu lần tôi đã ngồi lại trong hội đồng của các anh em, và thật tôi muốn đi qua và bắt tay họ và nói, “Hỡi anh em, điều đó không quan trọng, chúng ta hãy cứ là anh em.” Làm sao tôi có thể làm điều đó và giữ sứ mệnh của mình, “Hãy giảng Lời”? Không muốn làm điều đó.

⁷⁶ Tôi đã đứng giữa các mục sư truyền đạo, và nói, “Anh Branham, cô của tôi ở trên đây. Tôi biết anh là một tiên tri được Đức Chúa Trời sai đến. Hãy đi qua và phục hồi thị lực của bà ấy.” Ước gì tôi có thể, tôi sẽ làm điều đó. Tôi không thể làm điều đó cho đến khi Ngài bảo tôi làm nó. Hiểu không? Không ai có thể làm điều đó. Ê-li không thể làm điều đó, không ai khác có thể làm điều đó.

⁷⁷ Vậy thì chúng ta thấy rằng Phao-lô...Ê-đê-ma đang giảng với Phao-lô, đã thấy Phao-lô thấy một người bị què đang nằm đó, và

nói, “Ta nhận biết đức tin người đã chữa lành người. Hãy đứng dậy trên chơn của người! Chúa Jêsus Christ làm cho người được khỏe mạnh.” Đã thấy người chữa lành người đau, và tuy nhiên người đã để lại bạn người Thê-ô-phi-lơ đau ốm.

⁷⁸ “Phao-lô đã mất chức vụ của mình.” Đó là những gì Đê-ma phải nghĩ đến. “Tại sao ông ấy không, nếu ông có ân tứ chữa lành, tại sao ông ấy không đi lên đó và chữa lành cho người bạn thân ấy mà đầy đức tin đó đã đứng bên cạnh ông? Ông đã nói, ‘Ta đã để người lại ở đó đau ốm. Và ta không có áo choàng, và ta muốn người mang áo choàng đó đến cho ta. Và hãy cẩn thận về người thợ đồng đó, kẻ ấy đã vừa phá hỏng buổi nhóm đó trong thành phố. Ta phải rời thành phố. Kẻ ấy đã làm cho ta phải bị tù.’” Tôi tưởng tượng Đê-ma đã nói, “Loại thầy giảng này hóa ra là gì?” Hiểu không?

⁷⁹ Và, thưa anh em, họ có nhiều linh Đê-ma trong thế gian ngày nay. Họ không biết gì về tất cả điều đó. Hiểu không? Không cần cố gắng giải thích điều đó với họ, bởi vì dầu sao đi nữa họ sẽ không hiểu. Hiểu không? Hiểu không? Một đầy tớ của Đấng Christ đi theo những Dấu chân.

⁸⁰ Một trong những chấp sự của chúng ta ở đây, tôi không biết anh ấy có ở đây tối nay hay không, đó là Tony Zabel. Anh ấy thường ở quanh đây. Và anh ấy đã đến với tôi và anh nói cách đây không lâu trước khi anh đã...đi qua đây, anh nói—anh ấy nói, “Tôi—tôi đã nằm mơ, một giấc mơ kỳ lạ.” Anh ấy nói, “Tôi—tôi đã mơ thấy mình đang cố gắng tìm con đường đi lên Thiên đàng.” Anh ấy nói, “Tôi thấy một người mặc áo dài đen đang đến và đang đọc một—một—một quyển sách.” Và nói, “Tôi—tôi đã đến với người này, và tôi hỏi ông ấy, ‘Đường nào lên Thiên đàng?’ Và người đó trả lời, ‘Hãy hỏi người ở phía trước tôi.’” Và đó là một—một mục sư của một hội thánh mà anh ấy đã đi đến.

⁸¹ Anh ấy đi xa hơn một chút và anh ấy gặp một người khác, người đó mặc áo dài đen và đang hát những bài hát, cứ đi. Và đó là một mục sư khác. Cả hai mục sư ấy đều là những người bạn riêng của tôi. Và anh ấy nói...Và người tốt. Và anh ấy nói, “‘Đường nào đưa tôi đến đỉnh núi ở đây?’ Người ấy đáp, ‘Hãy nhìn đây.’ Nói, ‘Đấy, đang đứng ở đó trên đường lên trên đỉnh, anh chàng

nhỏ bé đó?” Tôi nói, “Vâng.” Nói, “Anh chàng đang đứng đó mặc bộ đồ lao động, đội mũ chắn bò thân quen đó.” [Băng trống—Bt.]

⁸² Một người nào đó đã nói, ở dưới Kentucky, đã nói, nói về tôi ở dưới đó, nói, “Anh chàng đó trông chẳng giống như một nhà truyền giảng.” Có lẽ trông giống như một nông dân hay cái gì đó, nhưng—nhưng, anh em biết, không phải là ngoại hình.

⁸³ Và nói rằng ấy là tôi đang đứng trên đó. Và anh ấy—anh ấy leo lên cho tới khi anh đến được chỗ tôi, và nói tôi đã nắm lấy tay anh và dẫn anh lên cho đến khi tôi lên đến đỉnh đồi. Và có một đồng vắng để đi qua đó. Và tôi nói, “Tony, tôi phải để anh ở đây và anh phải đi một số chỗ này một mình.”

Anh ấy nói, “Anh Branham, tôi có thể làm gì từ đây?”

⁸⁴ Nói tôi đã nói, “Hãy đến đây, Tony, nhìn xuống ở đó. Anh thấy những dấu chân trần với Huyết trong chúng không?” Tôi nói, “Đó là những gì tôi đã đi theo suốt đường. Cứ ở lại trên Đó.” Đó là điều duy nhất tôi biết để chỉ cho con người đến; không phải tới một tín điều hay là một loại cảm giác nào đó, nhưng tới những Dấu chân dẫm máu đó mà dẫn dắt đến với Kinh Thánh, Huyết của Chúa Jêsus Christ.

⁸⁵ Bây giờ, cách mà con người đó chắc phải cảm thấy thế nào, một người với rất nhiều bạn bè triệu phú, mà chỉ có một chiếc áo choàng. Một người mà đã có...đã có quyền phép quở kẻ khác cho bị mù, và lại để cho một người làm cho mình phải chạy trốn khỏi thành phố. Không hề làm điều gì về điều đó cả, đứng lên rồi đi ra. Đã cầu nguyện cho người đau mà để lại người bạn của mình đau ốm. Và Ê-đê đã rời bỏ người. Hết thấy những người còn lại đã lia bỏ người. Hết thấy họ đều lia bỏ người. Phao-lô nói, “Hết thấy đã lia bỏ ta.” Mỗi một người trong họ đã lia bỏ người.

⁸⁶ Tôi nói điều này. Khi một người sống đúng với Lời, không chỉ trong một buổi nhóm, nhưng trong mọi buổi nhóm, khi một người sống trung thực với Lời, sẽ đến lúc người ta sẽ rời bỏ người ấy. Chính xác vậy. Họ đã làm điều đó. Họ đã làm điều đó với Chúa chúng ta. Họ sẽ lia bỏ người ấy khi người đứng về phía Lẽ thật. “Hết thấy đều đã lia bỏ ta.” Và bây giờ anh em nghĩ gì rằng Ê-đê ma và một số người của họ đã nghĩ khi tất cả chúng ta đều biết,

mà biết lời Kinh Thánh, rằng Lu-ca là một bác sĩ, và Phao-lô, bất cứ nơi nào người đi, đều mang theo bác sĩ này với người? Và sự giảng dạy về sự chữa lành Thiêng liêng, và để lại người bạn đau ốm của người. Quá nghèo, người có một cái áo choàng. Và để một kẻ khiến người phải chạy trốn khỏi thành phố, trong khi người có thể quở làm cho một người bị mù. Đấy, họ nghĩ người đã hết thời. Nhưng không phải! Người hoàn toàn đi theo những Dấu chân đẫm máu. Người đang đi theo trên đó. Tôi hy vọng anh em đang hiểu. Người nói, “Hết thầy đều lia bỏ ta.”

⁸⁷ Đê-ma, yêu mến thế gian hiện tại này, sự ưa chuộng của những con người. “Chào, Tiến sĩ Đê-ma. Tôi biết ông có bằng Tiến sĩ Triết!”

⁸⁸ Ồ, chắc chắn, họ ưa thích điều đó. Chúa Jê-sus phán, “Thật các người thích đứng trong các nhà hội, và được gọi là ‘Thầy,’ và đại loại như vậy.” Nói, “Các người chỉ nhận được sự trừng phạt nhiều hơn.” Hiểu không?

⁸⁹ Vậy thì, chúng ta biết khi họ thấy vị bác sĩ này đi theo người, hay là ở với người, và Phao-lô mang theo Lu-ca, đã nói, người đã nói—đã nói ở đây, “Lu-ca là—Lu-ca là người duy nhất đã không lia bỏ. Và Lu-ca thì—thì tốt với người. Nhưng, Lu-ca thuận lợi cho người. Người cần Lu-ca cho chức vụ của người.” Và vị bác sĩ này theo người đi khắp mọi nơi người đi, và giảng về sự chữa lành Thiêng liêng. Và một người mà đã giảng về sự chữa lành Thiêng liêng đã có thể chữa lành người què và khiến người chết sống dậy, và mọi điều khác, và thấy những khả năng quyền năng, và nói những sự việc mà sẽ ứng nghiệm, và để lại người bạn cộng sự của chính người đau ốm. Và có thể có một triệu đô-la và xây dựng những tòa nhà đáng giá hàng vạn đô-la, và những trường học lớn cùng nhiều việc như thế, và thậm chí đã không có gì ngoài một cái áo choàng để mặc trên lưng người.

⁹⁰ Đê-ma nói, “Tôi sẽ không cộng tác với một con người như thế. Ông ta chỉ... Ông ta là một người tầng lớp hạ lưu. Tôi sẽ đi lên với những anh em giáo phái. Tôi sẽ đi lên nơi mà tôi có thể là một người nào đó.” Nếu là chuyện như vậy, tôi muốn bước đi, và ngay sau khi Baxter hoàn thành, đấy, vì sự lia bỏ một người nhỏ bé tội nghiệp trong tình trạng đó. Ông ấy nên ủng hộ người.

Phao-lô là người đã dẫn dắt ông ta đến với Đấng Christ. Nhưng, anh em thấy, đó là không có sự nhận biết Thánh Linh, biết những gì là ý chỉ của Đức Chúa Trời, rồi làm theo ý của Đức Chúa Trời. Hiểu không? Bây giờ, nhưng tại đó ông đã lia bỏ người trong tình trạng đó. Lia bỏ người! Tất cả mọi người đã lia bỏ người.

⁹¹ Thật tôi suy nghĩ về điều đó! Làm sao một đầy tớ mà đã chịu đựng trung thành với Lời, sớm hay muộn, chỉ nên nhớ, người ta sẽ lia bỏ người. Bây giờ, chúng ta muốn đánh mạnh vào điều đó chỉ trong vài phút, và tôi sẽ không giữ anh em quá lâu lúc này, bởi vì tôi muốn anh em ở đây vào buổi sáng. Luôn luôn khi đầy tớ của Đức Chúa Trời sống trung thực với Lời, hết thủy đều lia bỏ người. Và điều đó...Bây giờ, cứ lấy bất cứ nơi nào anh em muốn, bất cứ lúc nào trong Kinh Thánh hay trong lịch sử, mà khi một người sống trung thực, cho dù người đó được nhiều người ngưỡng mộ đến đâu đi nữa, khi người đó giữ đúng với Lời, là đến lúc thế giới tôn giáo lia bỏ người và cắt đứt với người. Bây giờ, cứ đọc điều đó, nếu anh em lấy Kinh Thánh từ Sáng thế ký cho đến Sách Khải huyền, và rút ra trong *Tiền Giáo Hội Nghị Nicene* và xuống đến *Các Giáo Phụ Nicene*, và mọi người, mọi vị thánh đồ, mọi vị tiên tri, mọi đầy tớ chân chính của Đức Chúa Trời mà giữ đúng với Lời, đều bị lia bỏ bởi công việc giáo hội và bị đuổi đi. Và Phao-lô là một trong họ.

⁹² Và nếu như có một người ngày nay, nó có thể xảy ra giống như vậy. Điều đó hoàn toàn là sự thật. Anh em phải đến đến chỗ đó. Nó phải đến. Họ nghĩ rằng một người mà có một chức vụ giống như thế, người đó sẽ khống chế thế giới dưới sự điều khiển của mình. Người đó sẽ, nhưng họ sẽ không đến dưới sự khống chế của người. Hiểu không? Và một người như thế sẽ không đặt mình vào chức vụ, hay một thế giới ở dưới sự khống chế của người đó; người đó đã đặt nó ở dưới sự khống chế của Chủ của người, bởi vì người không ở đây đại diện cho chính mình, người đại diện cho Chủ của mình.

⁹³ Anh em biết đấy, con người cố tìm kiếm một sự tôn trọng từ người khác, và họ tôn trọng đối với nhau, và làm nhục Đức Chúa Trời bởi vì làm như vậy. Hiểu không? Chúng ta cố gắng và tạo ra những con người quan trọng ở giữa vòng chúng ta, và khi chúng

ta không phải là những người quan trọng và chỉ là người tầm thường, thì hết thấy chúng ta là những con người tầm thường. Chỉ có một Đấng quan trọng ở giữa chúng ta, và đó là Chúa của chúng ta. Hiểu không? Và chúng ta làm cho tổ chức của mình lớn hơn quá nhiều so với Đức Chúa Trời, “giáo hội thánh khiết vĩ đại của *điều này, điều kia, hay điều nọ*, những giám mục thánh khiết vĩ đại,” và đại loại như vậy. Không có những chuyện như thế. Đó là sự tôn cao của con người. Chỉ có một Đấng thánh khiết, và đó là Đức Chúa Trời. Và Đức Thánh Linh, mà là Đức Chúa Trời, thì ở giữa chúng ta. Không phải chúng ta thánh khiết, chính là Đức Thánh Linh mà ở trong chúng ta. Không phải... Khi chúng ta thấy những việc đã được thực hiện, không phải chúng ta đang thực hiện, chính Đức Thánh Linh. Chúa Jêsus phán, “Không phải Ta làm các công việc, ấy là Cha Ta. Ngài ở trong Ta, và Ngài là Đấng làm các công việc.” Và không phải người ấy mà—mà đang làm việc đó. Tốt lắm. Nhưng chúng ta thấy họ là những đầy tớ chân chính qua mọi thời đại.

⁹⁴ Bây giờ đây là điều tôi muốn hầu như giải quyết trong chốc lát. Vậy thì, thường thì vào thời đại như lúc này khi con người đã sống trung thực với Lời và hết thấy mọi người đã lìa bỏ người ấy cho đến khi Đức Chúa Trời bước vào bênh vực người đó và đội mào miện cho chức vụ của người. Đúng thế. Thật là sự an ủi. Sự an ủi của chúng ta được xây dựng bằng lời hứa của Lời Đức Chúa Trời. Cho dù thế gian này nói gì, thế gian này làm gì, đó không phải là những hy vọng của chúng ta, không được xây dựng trong những gì thế gian đang làm.

⁹⁵ Tôi nghĩ đó là bài hát rất hay. Ước gì tôi có thể hát được. Tôi luôn luôn muốn hát. Hiểu không? “Ai trông đợi Chúa, chắc sẽ được sức mới, họ sẽ cất cánh bay cao như chim ưng, họ sẽ chạy mà không mệt nhọc, nếu họ bước đi họ sẽ không kiệt sức; xin dạy con, biết chờ đợi, Chúa ôi. Xin dạy con, Chúa ôi, để con chờ đợi trên đầu gối mình.” Tôi thích điều đó. “Và trong thì giờ tốt của Chính Ngài Ngài sẽ trả lời sự cầu xin của con; xin dạy con đừng dựa trên những gì người khác làm, nhưng cứ chờ đợi trong sự cầu nguyện cho sự đáp lời từ Ngài.” Chính là điều đó. Đó là đầy tớ đích thật chờ đợi sự trở lại của Chủ mình, biết điều này, rằng

lời Kinh Thánh không thể sai bất kể những gì xảy ra. Lời Kinh Thánh phải giữ đúng. Trong lúc như thế, là khi Đức Chúa Trời thường bước vào để giúp đỡ họ.

96 Chúng ta hãy nhìn Ê-li khi người bị lia bỏ. Tại sao? Bởi vì ông đã trung thành với Lời. Ông nói, “Tất cả đều lia bỏ tôi.” Và ông bị dứt phép thông công với xã hội, với tổ chức, thậm chí ra khỏi tổ chức dân tộc, của giáo hội nhà nước của Y-sơ-ra-ên, thầy tế lễ và tất cả đã đuổi ông ra ngoài, và ông thậm chí không có ngay cả một cái áo choàng như Phao-lô, nhưng chỉ một miếng da cừu, hay là, da thú quần quanh mình, và ngồi ở trên núi và được những con chim đem thức ăn đến nuôi. Vâng, thưa quý vị. Tại sao? Vì lợi ích Lời-của-Đức Chúa Trời, vì ông trung thực với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Lúc bấy giờ hết thầy họ đều hiện đại. Người nữ đứng đầu đất nước, Giê-sa-bên, đã đưa ra hết thầy những kiểu cách và những sự việc. Và những thầy tế lễ đã nhượng bộ với điều đó và vân vân, cùng hết thầy những thầy giảng và vân vân, họ phối hợp vào điều đó. Nhưng Ê-li thì không, ông giữ đúng với Lời đó. Và vì việc như vậy ông đã bị lia bỏ, cho đến khi ông kêu lên, “Lạy Chúa, chỉ còn lại một mình con, và họ thậm chí tìm kiếm để lấy mạng sống con.”

97 Nhưng Đức Chúa Trời cho ông lời an ủi nào đó, phán, “Ta đã để dành bảy ngàn người ở dưới đó.”

98 Đấy, tôi không tin Ê-li cảm thấy tự đắc về điều đó, rằng ông là người duy nhất, nhưng tôi nghĩ ông thật sự là người bị bỏ rơi. Mỗi lần ông đi đến một thầy tế lễ để tổ chức một buổi nhóm, họ đã đuổi ông ra. Ông đi xuống đây, “Ra khỏi nơi này, người là kẻ cuồng tín! Đi ra khỏi đây! Hãy đi làm *điều này!*” Nó đã tỏ cho thấy khi Ê-li-sê, người nói nghiệp của ông đến. Ồ, họ đã làm gì? Họ thậm chí...Người trẻ tuổi đã bị hói đầu, và người ta đã đưa đến một bầy con nít của họ làm trò cười gọi họ là “những gã lang băm.” Nói cả hai tiên tri đều bị họ xem như những kẻ bất tài, nói, “Ớ lão đầu trọc! Lão đầu trọc, sao ông không lên núi như Ê-li đi?” Họ không tin ông đã đi lên. Ừ-m. Hiểu không? Người ta chỉ nghĩ ông là một đám bất tài. Nhưng họ đã sống đúng với Lời, với một chức vụ được chứng thực. Ê-li đã chịu đựng. Đúng thế.

⁹⁹ Đa-ni-ên đã có lập trường vững chắc. Anh em biết tôi đã hiểu được điều đó trong Đa-ni-ên 12, hay là Đa-ni-ên 9, tôi tin là thế. Khi anh em...Đa-ni-ên đã có lập trường vững chắc về Lời. Điều gì đã xảy ra với ông? Khi ông là cánh tay phải đối với nhà vua, nhưng ông đã có lập trường vững chắc về Lời, và bị dứt phép thông công và bị ném vào hang sư tử. Một người của Đức Chúa Trời giữ đúng với Lời!

¹⁰⁰ Dân Hê-bơ-rơ giữ đúng với Lời, dưới sự tuyên bố của nhà vua rằng “hễ ai không cúi đầu trước hình tượng đó khi tiếng đàn và kèn thổi lên, và đại loại như vậy, hễ người nào không chịu sấp mình trước hình tượng của chúng ta sẽ bị ném vào trong lò lửa hực,” và họ đã quay lưng lại với hình tượng. Và bất...Họ, bất kể họ trở nên không được người ta ưa thích như thế nào, bất kể họ sẽ bị dứt phép thông công với xã hội như thế nào, họ vẫn trung thành với Lời. Tôi thích điều đó.

¹⁰¹ Gia-cốp, một người khác. Ông đã có một...đi khỏi nhà trong một thời gian dài, và ông được kêu gọi về nhà để gặp dân sự của mình. Và trên đường về của ông, đúng với sự kêu gọi, đúng với sự dẫn dắt của ông. Ông đã có những thứ tốt ở nơi đó, nhưng Đức Chúa Trời bắt đầu để ông về nhà. Và, trên con đường về nhà mình, ông bị đẩy vào hai chỗ ngặt nghèo. Vợ và các con ông ở phía bên này; và người anh ghét ông, là Ê-sau, đang đến với một đạo quân để gặp ông. Và ông đã đứng ở con lạch nhỏ, con lạch Phê-ni-ên ở đó, và ông đứng đó. Và thật là một tình trạng ngặt nghèo! Ê-sau, người căm ghét ông, đang đến với một đạo quân để gặp ông, và ở đây là vợ ông, hai người vợ cùng con cái tất cả ở phía bên này con lạch, và ông bị bắt ở trong một nơi khó thoát ra được. Tại sao? Bởi vì ông đã ở lại trên đất của chính mình là rất đúng. Nhưng ông có một sự kêu gọi, Lời Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông trở về quê nhà của mình. Halêlugia! Đức Chúa Trời ban phước cho một người. Ông cũng, đã có được một sự thay đổi. Vâng, thưa quý vị.

¹⁰² Chúa Jê-sus, giữ đúng với Lời của Cha, “Ta chỉ làm những gì Cha bảo Ta làm. Có lời chép rằng, ‘Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, nhưng bởi mọi Lời được phán ra từ miệng của Đức Chúa Trời.’”

Chúa Jêsus, mãi mãi trung thành với Lời đó, có một lần khi Ngài mất hết thấy những người bạn Ngài đã có. Mọi người đã lìa bỏ Ngài và bỏ đi. Tất cả họ. Và người ta thấy Ngài bị chế giễu, nhạo báng, mất lòng tin nơi Ngài. “Làm sao có thể một người mà đã có thể nói với người chết nằm trong mộ và khiến người đó sống lại, làm sao có thể một người mà đã có thể nói trước những sự kiện xảy ra chính xác và không bao giờ có...không bao giờ sai; lại bị đặt trong tòa án với mặt Ngài chảy máu vì bị nhổ râu, và để cho những tên lính say rượu nhổ nước bọt chảy xuống trên mặt Ngài, với một miếng giẻ trên đầu Ngài, và đánh trên đầu Ngài bằng gậy, và nói, ‘Hãy nói tiên tri và nói cho chúng ta biết ai đã đánh Người, và chúng ta sẽ tin điều đó?’” Ồ, các môn đồ thật sự đã bỏ đi hết, nói, “Chà!”

¹⁰³ Đấy, họ rất nhanh chóng quên những gì Đức Chúa Trời đã làm! Môi-se đã nói tại Biển Đỏ như thế nào, khi ông đứng đó và nói, “Đức Chúa Trời đã làm mười phép lạ nổi bật, các ngươi vẫn rất lơ là đến nỗi các ngươi không biết Ngài vẫn là Đức Chúa Trời sao?” Ông đi xuống đó và ông quở các xứ, ông—ông đã nguyện rửa các xứ. Ông đã mang ếch nhái, bọ chét, ruồi mòng, mọi thứ, và một—một sự bùng nổ mà đã giết hết thấy con trai đầu lòng, và thần chết trải qua khắp xứ, và tuy nhiên những người đó không muốn theo ông đi ở Biển Đỏ. Thật nhanh biết bao, ngay khi sự ngưỡng mộ của bạn...Khi người ta thấy những lưỡi gươm chiếu sáng vĩ đại này của một trăm ngàn người đến như vậy, hay có lẽ, vâng, hay có lẽ một triệu người đang đến, và tiếng gầm thét của xe ngựa và bụi bay lên, họ thật sự bỏ cuộc và thối lui, “Và, Môi-se, chúng tôi thà chết ở nơi đó.” Thấy không? Đức Chúa Trời đã phán Ngài để họ chết trong đồng vắng vì tội không tin. “Hỡi Môi-se, chức vụ của ông đã hết, chỉ thế thôi. Ông không là gì nữa.” Đấy, họ không hiểu. Họ không hiểu được điều đó.

¹⁰⁴ Và bây giờ điều giống như vậy cũng đã đến với Chúa Jêsus, người Thầy trẻ tuổi hay Giáo Sư, hay là Tiên Tri xứ Ga-li-lê, khi Ngài đang làm tất cả những phép lạ ấy và những việc khác, “Làm sao Ngài có thể chịu đựng và làm trọn với một việc như thế? Làm sao Ngài có thể để cho một người trói Ngài lại bằng dây xích, trong khi Ngài có thể phá vỡ sự niêm phong ngôi mộ và khiến

người chết sống lại từ cõi Đời đời? Làm sao Ngài có thể làm điều đó, khi Ngài có thể khiến con trai người đàn bà góa đã chết và khiến nó sống lại; và La-xa-rơ, đã chết và thối rữa trong mộ, và mang ông ra? Làm sao Ngài có thể đứng, phán, ‘Ta là Sự Sống Lại và Sự Sống. Kẻ nào tin Ta sẽ sống mặc dầu đã chết rồi. Còn kẻ nào sống và tin Ta sẽ không bao giờ chết.’ Và đứng và chịu trời chạt với gông cùm và bị nhổ vào mặt, mà không hề mở miệng Ngài?” Các môn đồ nói, “Ngài đã mất chức vụ của Ngài rồi.” Vâng, đó là cách nó xảy ra. Đức Chúa Trời ôi, thế gian đáng thương này!

¹⁰⁵ Ngay cả hội thánh của Ngài, mười hai môn đồ mà Ngài đã hải lòng và nói cho họ mọi việc, và yêu thương họ, họ đã quay lưng với Ngài. Chỉ một người duy nhất đứng bên cạnh Ngài, đó là người đàn ông Giảng. Ngay một giờ khi mọi việc đã chấm dứt, và tất cả những hy vọng đã tiêu tan, ở đó Ngài đã bị trói, và đưa lên đó và bị giểu cột và phỉ nhổ, và đưa lưng Ngài ra để...Không biết rằng điều đó làm ứng nghiệm lời Kinh Thánh.

¹⁰⁶ Ô, bạn không biết rằng những sự việc mà đang xảy ra ngày hôm nay là đang làm ứng nghiệm những lời Kinh Thánh một cách chính xác đến từng chữ sao? Tại sao người ta có thể nói những điều này? Tại sao những giáo phái này giận dữ? Tại sao họ làm điều đó? Nó được chép trong Kinh Thánh họ sẽ làm điều đó. Họ bước ngay vào nó và chính họ thực hiện nó, một cách mù quáng, mà không biết mình đang làm gì. Anh em nghĩ Giu-đa biết ông đang đóng vai của Giu-đa không? Anh em nghĩ Pha-ra-ôn biết ông đang đóng vai đó, vì Đức Chúa Trời dấy ông lên vì mục đích đó không? Anh em nghĩ Ê-sau sẽ làm những việc ông đã làm không? Chắc chắn là không. Chép rằng, “Họ có mắt mà chẳng thấy được, có tai mà chẳng nghe được.” Nhưng hãy theo dõi Kinh Thánh, thật sự tỏ ra. Hiểu không? Chúng ta đang ở thời kỳ cuối cùng, nó phải là cách này.

¹⁰⁷ Vậy thì, hội thánh Ngài đã từ bỏ Ngài. Tất cả mọi người và thiên nhiên lia bỏ Ngài. Hãy nói về một người nào đó đang bị chối bỏ, Phao-lô không lia bỏ chút nào với những gì Ngài đã có. Ngay cả với chính sự sáng tạo mà Ngài đã tạo dựng đang chối bỏ Ngài. Mặt trăng và các ngôi sao cùng mặt trời, và mọi vật, đang bị làm cho mù. Con người, Đức Chúa Trời, thiên nhiên và mọi

thứ đã lia bỏ Ngài, không có gì đang đứng ở đó, Ngài đã chết cô đơn. Ngài có mất chức vụ của Ngài không? Ngài đang làm trọn công tác của Ngài, không đánh mất nó. Điều đó phù hợp với nó. Đó là việc phải xảy ra. Điều đó phải phù hợp với nó.

¹⁰⁸ Lúc bấy giờ, mọi thứ đã lia bỏ Ngài. Nhưng đó là lúc mà Đức Chúa Trời xuất hiện, bởi vì bất cứ người nào mà biết Lời sẽ bám lấy Lời, biết rằng Lời là Đức Chúa Trời. Hiểu không? Và Lời phải tự bày tỏ Nó. Lời không sai lầm phải tự bày tỏ Nó. Nó phải, ở trong trật tự, bởi vì Lời là Đức Chúa Trời. Và nếu Lời thực hiện những việc khác qua xuyên suốt mọi thời đại, Nó sẽ thực hiện theo cách giống như ngay bây giờ, bởi vì Nó là Đức Chúa Trời. Đừng bao giờ quên điều đó. Vì Chúa Jêsus biết rằng Ngài là sự làm trọn của Lời, Ngài không chỉ là Đấng Tiên Tri, Ngài còn là Chính Đức Chúa Trời. Ngài là Lời. Đó là lý do không chỉ con người lia bỏ Ngài, nhưng mà ngay cả thiên nhiên cũng lia bỏ Ngài. Toàn thể tạo vật đã lia bỏ Ngài, mọi vật, những ngôi sao, mặt trăng, và không có ánh sáng khi Ngài chết. Mọi vật đều lia bỏ Ngài, đấy, bởi vì Ngài là Đấng Tạo Hóa của mọi vật. “Ngài đã ở trong thế gian, và thế gian được dựng nên bởi Ngài, và thế gian đã không biết Ngài.” Hiểu không? Ngài là Đấng Tạo Hóa của mọi vật. Mọi vật! Bây giờ, điều duy nhất, mà chúng ta...Chúng ta không sáng tạo nhưng chúng ta cố gắng để biến đổi, và những con người mà chúng ta cố gắng cải đạo là những người lia bỏ và bỏ đi. Hiểu không? Khi giờ đến vì Lời làm cho Nó tỏ ra thật sự, nó phải là cách đó. Bây giờ, chỉ nên nhớ, đó là lúc mà Đức Chúa Trời xuất hiện.

¹⁰⁹ Và trong cuộc đời của Chúa Jêsus chúng ta, những công việc đầy quyền năng mà Ngài đã làm trong một năm rưỡi đầu tiên của đời sống Ngài, ờ, Ngài là một Người đầy quyền năng biết bao! Đã không bao giờ có điều gì giống như Ngài trên đất, từ đó đến nay không bao giờ có việc như vậy, sẽ không bao giờ có sau đó. Nhưng điều gì đã xảy ra? Ngài nhận được nhiều sự chế giễu hơn bất cứ ai, hơn hết thảy những người còn lại của họ gộp với nhau. Bị chế giễu bởi thiên nhiên và bị chế giễu bởi tạo vật, bị chế giễu bởi mọi vật, bởi vì nó đã ở trong tình trạng hư hỏng. Đó là lý do tấm lòng của người ta chế giễu đầy tứ chân thật của

Đức Chúa Trời, bởi vì nó bị hư hỏng. Bản chất đã bị hư hỏng, đó là lý do.

¹¹⁰ Nếu thiên nhiên đẹp như những gì nó hiện có, đang bị làm hư hỏng, thì nó sẽ là gì khi nó được biến đổi trở lại với ý chỉ của Đức Chúa Trời? Nếu một xứ có thể mang lại những trái nho mà phải mất hai người phải khiêng trên lưng của họ, thì nó sẽ là gì, và điều mà một vùng đất được biến đổi, nó sẽ là gì khi nó trở lại với Đức Chúa Trời? Đấng Christ đến, sa mạc sẽ trở hoa như hoa hồng. Nó sẽ là sự biến đổi. Và những nơi khô khan sẽ trào ra dòng nước, và đất sẽ vui mừng và trở hoa. Ồ, đó sẽ là lúc, và khi lòng người sẽ được biến đổi sẽ trở nên những người ngoan đạo, điều đó đã có để làm sự chọn lựa của họ bây giờ, sẽ sống trong nơi đó. A-men.

¹¹¹ “Giờ tối tăm đó, giữa những vĩa đá và bầu trời tối tăm,” nhà thơ đã nói, “Đấng Cứu Thế của tôi cúi đầu Ngài và chết; bức màn mở ra đã mặc khải con đường dẫn đến sự vui mừng của Thiên đàng và ngày bất tận.” Ngài phải làm điều đó để làm một con đường cho chúng ta. Đúng thế. Nhưng Đức Chúa Trời đã làm gì? Ngài đã giữ đúng với Lời và Ngài đi theo thập tự giá. Nhưng nó có phải là sự chấm dứt của chức vụ Ngài không? Chức vụ của Ngài đã hết phải không? Đức Chúa Trời đã đội mão miện cho nó với mão miện vĩ đại nhất có thể từng được đội. Ngài đã đội nó vào buổi sáng Phục sinh, về sự sống lại. Ngài đã đội mão miện cho chức vụ của Chúa Jêsus chúng ta, Ngài đã sống lại từ kẻ chết và sống mãi mãi. Ngài không hết thời bởi vì tất cả đã lia bỏ Ngài, Ngài đã được đội mão triều thiên! Vâng, thưa quý vị. Vâng, thưa quý vị. Ngài đã được đội mão triều thiên bởi vì rằng Ngài đã, đã bị chối bỏ, và Ngài phải làm điều đó khi Ngài khiến Ngài sống lại từ kẻ chết.

¹¹² Cũng giống như vậy với Ê-li. Chúng ta đã nói về ông cách đây một lát. Ê-li, vị tiên tri già nua tội nghiệp suy nhược đang nằm đó trong đồng vắng, và phải được nuôi từ thứ mà những con chim mang tới cho ông. Và thân thể già nua rám nắng, nhăn nheo nhỏ bé, một ve dậu nhỏ đeo bên sườn của ông, râu tóc ông mọc dài ra, và đầu có lẽ hói và rám nắng, đang đi khập khiễng, với cây gậy như thế này, nhưng bên dưới tấm lòng già nua nhỏ bé ấy Thánh

Linh của Đức Chúa Trời đang đập. Khi Đức Chúa Trời thấy đầy tớ già nua nhỏ bé mệt mỏi của Ngài bắt đầu đi xuống ở cuối đường, mọi người lia bỏ ông, và mọi thứ khác, Ngài có làm ông thất vọng không? Ngài đã gửi xuống một xe ngựa lửa, cất lên đầy tớ mệt mỏi của Ngài, “Thậm chí người không phải bước đi về nhà như Hê-nóc đã đi, Ta sẽ đón người về nhà bằng xe ngựa lửa.” Đúng thế. Ngài đã đội mão miện cho chức vụ của người bằng một xe ngựa lửa đi về nhà. Anh em biết đấy, điều đó không quá tệ. Đúng thế. Vâng, ông đã không phải đi bộ về nhà, Ngài chỉ sai xuống một chiếc xe ngựa và đem ông lên bởi vì ông đã mệt mỏi. Tôi thích điều đó. A-men. Đầy tớ già nua, nhỏ bé, đáng thương đó, Ngài đã cất ông lên và mang ông về Nhà.

¹¹³ Đó là lúc mà Đa-ni-ên đã chịu đựng rất trung thành với Đức Chúa Trời, đến nỗi ông đi vào...Họ nói, “Con người đó, anh biết đấy, ông ta đã từng là một người vĩ đại ở đây trong vương quốc này. Ông đã nói về hết thảy mọi việc. Và ông đã mang những thầy bói vào, ông đã dạy họ các thứ.” Và người Mê-đi Ba-tư và ông đã làm như thế nào. Nhưng dưới sự thống trị của Đa-ri-út, chính Đa-ni-ên đã trung thành với Đức Chúa Trời. Chính Đa-ni-ên đã giữ đúng với Lời của Đức Chúa Trời và không trộn lẫn với bất cứ điều gì khác. Và ông nói, “Ồ, chức vụ của ông ấy đã xong, bởi vì tôi đã thấy điều đó trên báo địa phương, ông ấy sẽ bị ném vào hang sư tử trong vài ngày.” Đi vào nhà tù Liên bang, hay cái gì đó, các bạn thấy. “Nhưng chúng ta sẽ ném ông ấy vào trong hang sư tử.” Nhưng Đức Chúa Trời đã làm gì? Đức Chúa Trời đã đóng ấn chức vụ của Ngài bằng sự thay đổi trong lòng vua, để Đa-ri-út đã gửi đến mọi thứ tiếng, mọi người khắp thế giới, rằng mọi người khá kính sợ Đức Chúa Trời của Đa-ni-ên, vì Ngài là một Đức Chúa Trời mà có thể giải cứu. A-men.

¹¹⁴ Vì thế, anh em thấy, chính vào lúc đó khi người ta lia bỏ những con người, những đầy tớ của Đức Chúa Trời mà trung thành với Lời, thì Đức Chúa Trời chứng thực chức vụ của họ bằng một thời giờ ban mão miện.

¹¹⁵ Vâng, chính những người Hê-bơ-rơ dưới sự cai trị của vua Nê-bu-cát-nết-sa, khi họ không chịu quỳ lạy trước hình tượng. Họ đã trung thành với Đức Chúa Trời vì Lời Đức Chúa Trời phán,

“Chớ quỳ lạy trước hình tượng nào, để thờ phượng nó.” Họ đã trung thành với Lời. Và chính trong trang báo địa phương, đã đưa tin, về hết thấy điều đó, bất cứ điều gì xảy ra trong thời của họ. Người ta đã có những cách để gieo rắc tin tức. Không những bằng một tờ báo địa phương, dĩ nhiên không, chỉ nói điều anh nghĩ cũng là cách như vậy. Nhưng chính trong nơi đó họ sẽ bị thiêu cháy trong lò lửa hực nóng hơn gấp bảy lần. Vì những ngày trước đó, người ta đã ném vào hết thấy những vật liệu để lò lửa rất nóng hơn đến gấp bảy lần, trở nên nóng hơn gấp bảy lần.Ồ, nó sẽ đốt cháy họ, trong phạm vi một trăm thước của nó. Nhưng họ đi ngay vào lò lửa hực, và đi thẳng ra mà thậm chí không nghĩ thấy mùi lửa trên họ. Và Nê-bu-cát-nết-sa truyền, “Kẻ nào mà không sấp mình thờ lạy Đức Chúa Trời này, hãy để người đó cùng con cháu bị giết chết, nhà cửa người đó bị đốt và làm thành đồng phân.” Đúng thế. Hiểu không? Người đó...Họ đã có một sự phục hưng toàn cầu bởi vì họ đã làm đúng với Lời. Đó là những gì xảy ra. Vâng, thưa quý vị. Hãy trung thành với Lời, vâng, và nó luôn luôn mang lại điều kỳ diệu.

¹¹⁶ Gia-cốp, chúng ta đã nhắc đến ông cách đây một lát. Tôi đã viết tên ông ra ở đây. Ở đây ông là, một người hèn nhát, nhưng ông đang ở lại đó. Ông đã sợ Ê-sau ở đằng kia. Chao ôi, chao ôi! Và ông biết mình đã trốn chạy khỏi Đức Chúa Trời. Tránh khỏi Đức Chúa Trời suốt những năm này, nhưng ông luôn luôn cố gắng giữ đúng với Lời đó. Và ở đây Đức Chúa Trời đã gọi ông và bảo ông đi về nhà ông. Ở đây ông đã sống đúng trong hàng lối bốn phận, và ở đó là Ê-sau với một đạo quân. Chính lúc đó ông đã được đổi tên từ *Gia-cốp*, “kẻ chiếm chỗ, người thiếu trung thực,” trở thành Gia-cốp...“một hoàng tử trước Đức Chúa Trời,” khi ông bước ra vào buổi sáng hôm sau, với chức vụ của ông đã được đội mão miện. Bước thẳng ra và gặp Ê-sau, và không muốn nhận sự giúp đỡ từ ông ấy. A-men. Trung thành với Lời. Đó là đường lối Đức Chúa Trời làm các sự việc, phải không? Ngài—Ngài làm những công việc trong cách Riêng của Ngài. Đúng thế.

¹¹⁷ Nhiều người trong các anh em đồng lao của tôi, họ đang có được sự ngưỡng mộ rất lớn giữa những anh em giáo phái của họ ngày nay. Bạn chỉ cần nói một cái tên, bạn ơi, và nó thật giống

như bùng cháy, bất cứ ở đâu, điều đó đúng, bạn nói một tên nào đó của người này. Và, rốt cuộc, khi Chúa phán với tôi ngay trên dòng sông ngày nọ, nó đã làm mũi nhọn dẫn đầu cuộc phục hưng khắp thế giới, từ đó xuất hiện mỗi người trong những nhà truyền bá phúc âm vĩ đại đó.

118 Họ đã đi ngay trở lại với các anh em đồng lao của mình, đấy, những giáo phái kia mà từ đó họ xuất thân. Họ đi ra ở đây và tổ chức buổi nhóm này, pha trộn với những giáo phái, họ đi ngay trở lại vào trong chúng lần nữa. Họ có nhiều sở thích, những cái tên nổi tiếng trên ra-đi-ô, báo chí, cùng mọi thứ. Mọi người đều nói tốt về họ.

119 Nhưng tất cả đều đã lia bỏ tôi bởi vì tôi đã nhận lấy Lời chân thật, và giữ đúng Lời. Tôi đã ở lại ngay đây với những gì Ngài đã phán với tôi, giảng Lời, không một triết lý giáo phái. “Hãy giảng Lời,” đó là sứ mệnh của tôi, “giữ lấy Lời.” Và, các anh em, mà đang lắng nghe điều này trên băng ghi âm, tôi là một con người vĩ đại khi tôi ở giữa anh em, chỉ chữa lành người đau ốm, nói về những khả năng và bày tỏ ra các sự việc. Nhưng khi tôi đi đến nói với anh em Lễ thật về Lời, anh em đã quay lưng với tôi vì lẽ gì? Anh em có nhận thức được điều đó chỉ đang làm ứng nghiệm những gì Kinh Thánh đã nói không? Vâng, nó làm cách đó. Bây giờ tôi hầu như không thể đi vào một chỗ.

120 Thư từ đến luôn mọi lúc. Một ngày nọ có người đến, nói, “Anh Branham, tôi đã đặt sự tin cậy lớn nhất vào anh, nhưng nghe anh nói một giáo phái nào đó mà tôi là thuộc viên thì đang sa ngã.” Nói, “Tôi không còn niềm tin vào anh chút nào bây giờ, từ bây giờ trở đi.” Nói, “Có khoảng hai mươi lăm anh em trong giáo phái của tôi đang ngồi trong một trong những buổi nhóm của anh,” nói, “chúng tôi chỉ đứng—đứng lên ngay và đi ra khi nghe anh nói điều đó.”

121 Ồ, tất cả mọi người đều lia bỏ tôi, nhưng có một điều, Ngài đã đứng bên tôi!...?...Tôi không, tôi đã không bất tuân khả năng trên Trời đã xảy ra ở dưới đó trên dòng sông ấy. Tôi đã giữ đúng với Ngài. Ngài đã giữ đúng với tôi. Tôi đang tin cậy vào Ngài, ngày nào đó, tôi không biết khi nào, dành cho sự ban mào triều thiên của chức vụ tôi. Tôi đã cứ giữ đúng như tôi có thể. Tôi không biết

nó sẽ là cái gì. Tôi không biết nó sẽ xảy ra khi nào. Và tôi, chỉ khi nào Ngài sẵn sàng, tôi vâng theo. Tôi không quan tâm. Tôi hy vọng Ngài sẽ ban miễn cho chức vụ của tôi về điều này, về việc để tôi lấy chiếc áo bằng Lờ, và mặc cho Nàng Dâu của Ngài trong chiếc áo của Lờ, và vì sự công bình của Ngài. Tôi hy vọng Ngài sẽ đội mũ miễn cho tôi, để cho tôi đứng vào ngày ấy, phán, “Kìa Chiên Con của Đức Chúa Trời đến cất tội lỗi của thế gian đi.”

¹²² Có rất nhiều đồi để leo lên phía trên, sự căng thẳng, đôi khi nó trở nên khó khăn; nhưng Đấng mà chỉ đường, thật sự biết điều gì là tốt nhất. Ngài biết điều gì tốt nhất. “Những cạm bẫy trên đường sẽ dường như chẳng là gì cả, khi chúng ta đi đến cuối con đường.” Chúng ta hãy sẵn tìm dấu chân đẫm máu đó. Cứ nhớ, hỡi các bạn, “Cát đã rửa sạch những dấu chân của Người Khách Lạ đó trên bờ biển xứ Ga-li-lê; và tiếng đó mà làm dịu đi những cơn sóng dữ dội ấy, sẽ không còn được nghe ở xứ Giu-đa nữa. Nhưng con đường của người khách lạ xứ Ga-li-lê đó, tôi thật vui mừng đi theo ngày nay; và những cạm bẫy trên đường sẽ dường như chẳng là gì, khi tôi đi đến cuối con đường.”

¹²³ Trong phần đầu của lời Kinh Thánh tôi đọc này, Ngài đã ban cho tôi, khi tôi còn trẻ, chỉ là một thanh niên, đứng ngoài đó, vai thẳng, ngực ưỡn ra, tóc đen, gọn sóng. Còn bây giờ tôi đứng với chiếc lưng khòm, đầu hói, tóc hoa râm, một ông già năm mươi ba tuổi. Nhưng Ngài êm dịu hơn khi các ngày trôi qua. Và tôi đã không lảng tránh tuyên bố với anh em toàn bộ Phúc âm của Chúa Jêsus Christ. Và sự ưa thích của lòng tôi là gặp Hội thánh mà Ngài đã chết cho, đã mặc áo công nghĩa của Huyết Chính Ngài, đã mặc vào Lời Ngài và sự công bình của Lời Ngài, vì Lời Ngài có thể không bao giờ sai trật. Và do đó, tôi biết nếu tôi sẽ đứng bên cạnh Lời và sống đúng với Lời, và nếu Lời ở trong tôi và tôi ở trong Ngài, vào ngày đó tôi sẽ sung sướng rằng tôi đã giữ đúng.

¹²⁴ Tôi không biết tương lai năm giữ điều gì, nhưng anh em thấy chúng ta hiện ở đâu, phải không? Anh em thấy tại sao mọi người đang nói, ngay cả với một số bạn đồng lao riêng của tôi, đã nói, “Ồ, Anh Branham đã hết thời rồi.” Hiểu không? Vâng. “Hết thời

rồi.” Hiểu không? “À, chúng ta không nghe nhiều hơn những gì đã làm.” Hiểu không? Ồ, chúng ta...Họ chỉ không hiểu, chỉ thế thôi, thật sự không hiểu điều đó. Hiểu không?

¹²⁵ Tôi nghĩ điều vĩ đại nhất mà Phao-lô muốn, khi người nói, “Giờ ta đã đến rồi,” điều ham muốn vĩ đại nhất trong lòng của Phao-lô là được là một người chết vì đạo. Đó là sự ưa muốn của hết thầy tẩm lòng của họ vào thời đó. Nếu người ta...Anh em đã bao giờ đọc *Sách Của Những Người Tử Vì Đạo của Foxe*, và cũng đọc cuốn *Giáo Hội Nghị Nicene* chưa? Điều vinh dự lớn nhất mà có thể, khi những người khác (và Polycarp và họ) đã bước vào hang sư tử, họ la lên với sự vui mừng. Bước vào đó biết rằng họ sẽ là người tử vì đạo. Khi họ bị thiêu ở cọc trói người để thiêu sống, họ hét lên bằng sự vui mừng, vì vinh dự của một người tử vì đạo. Khi Phao-lô bị dẫn bước xuống đến tấm gỗ kê đó, để chặt đầu người từ nhà giam đó, một nơi bẩn thỉu chật hẹp cũ kỹ dưới đó, trong một lỗ nhỏ trong tường, nơi người ta đã để người ở đó. Tôi đã bước xuống đó, nhìn vào nó. Một con lạch nhỏ xưa ở đó nơi mà người ta đã ném xác ông vào đó. Và bây giờ lại muốn làm ông thành vị thánh hay điều gì khác. Cũng nhóm người ấy! Ở đó ông đã bước xuống đó. Người nói, “Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu? Hỡi mồ mả, sự thắng của mày ở đâu? Nhưng tạ ơn Đức Chúa Trời Đấng đã ban cho chúng ta sự thắng qua Đức Chúa Jêsus Christ. Ta đã đánh trận tốt lành. Ta đã xong sự chạy. Ta đã giữ được Đức tin. Hiện nay mào triều thiên của sự công bình đã để dành cho ta, và không những cho ta mà thôi, nhưng cũng cho mọi kẻ yêu mến sự hiện đến của Ngài.”

¹²⁶ Chúng ta đi đến câu thứ 6 bây giờ, đến câu thứ 18. Tôi không biết nên đọc hay không, nhưng tôi chỉ trích dẫn cho các bạn những gì để đọc cho người khác. Và tôi sẽ tiếp tục giữ đúng với Lời cho đến khi Ngài hoàn tất. Đó là chỗ chức vụ là ngày nay. Tôi không bị loại bỏ. Tôi hi vọng tôi thật sự được rửa sạch. Chính là điều đó. Đúng thế. Chúng ta hãy cúi đầu giờ này trong khi chúng ta cầu nguyện...?...

¹²⁷ Tối nay có một sợi dây nhỏ đưa xuống từ Ngài, nó được gọi là Dây cứu sinh. Trong khi tôi cầu nguyện, tôi hy vọng nó được kéo bởi mọi người chưa tin ở trong đây. Các bạn sẽ vươn tới và nắm

giữ nó chứ, hỡi người bạn tội nhân? Bạn nói, “Anh Branham, anh nói anh đã bắt đầu già, và tôi đoán đó là nguyên nhân anh thì...” Không, thưa quý anh, chị em. Khi tôi chỉ là một cậu bé, tôi tin Điều này. Tôi dâng đời sống mình cho Nó. Và có một điều duy nhất mà tôi hối tiếc, là tôi đã chỉ có một đời sống để dâng. Nếu tôi có mười ngàn đời sống tôi cũng muốn dâng hết thảy cho Nó. Vâng.

¹²⁸ Bạn không muốn nắm giữ Dây khi nó đi ngang qua con đường của mình, tối nay sao? Bạn nói, “Anh Branham, tôi không xứng đáng nắm giữ Nó.” Tôi biết bạn không, hỡi con. Nhưng bạn đi làm điều gì đấy để được xứng đáng, và nói với tôi những gì bạn đã làm, tôi cũng, muốn làm điều đó. Không có một điều gì bạn có thể làm để được xứng đáng. Bạn được sanh ra không xứng đáng. Có một điều duy nhất bạn có thể làm, cứ giữ lấy cách mà được làm ra cho bạn. Bạn đang chết đuối, đừng bị chìm chết trong điều đó. Đức Chúa Trời đã quăng ra Dây cứu sinh, chúng ta hãy—chúng ta hãy đưa tay ra và nắm lấy nó tối nay.

¹²⁹ Lạy Cha trên Trời, con còn nhớ ngay ở đây cũng ở bục giảng này, cũng tại nơi này mà con đã nói sáng hôm đó, mà khi con dâng ngôi nhà thờ ngay trên mảnh đất này ở đây. Và viên đá góc ấy nằm ở đó, vẫn giữ tờ giấy lấy ra từ cuốn Kinh Thánh mà con đã viết điều đó. Con đã nói, “Lạy Chúa Jêsus, với ân điển Ngài con sẽ giữ đúng với Lời.” Và giờ đây con thấy nó đã sản sanh ra thật chính xác những gì nó đã làm trong những thời gian khác. Và ở đây con ở trong đền tạm này tối nay, sau khi đã đi lại khắp thế giới, trở về lại, và hòn đá nhỏ vẫn còn nằm đó và tờ giấy ở trong nó. Xin tra xét con, Chúa là Đức Chúa Trời ôi. Con đã phạm nhiều lỗi lầm. Con—con đã làm sai, Chúa ôi. Nhiều lần con đã làm Ngài thất vọng, như con đã vừa làm chứng cách đây một lát về sự thất bại. Đức Chúa Trời ôi, con—con, con nhanh chóng làm điều đó, con—con—con muốn sự tha thứ. Trong lòng con con yêu Ngài. Con—con biết mới đây Ngài đã tỏ cho con thấy về nơi mà chúng con sẽ đến. Con không biết khi nào Ngài thực hiện với con lúc này, Chúa ôi. Con—con ở đây tối nay, con...bởi ân điển Ngài. Và con—con không biết khi nào Ngài sẽ thực hiện, nhưng con biết điều này phải đến với nơi này. Nhưng khi nó đến

lúc đó, con—con không muốn là một kẻ hèn nhát. Con muốn chịu đựng như những người còn lại đã chịu. Nhưng, Đức Chúa Trời ôi, nếu—nếu—nếu con phải ấn chứng lời chứng về đời sống riêng của mình, hay bất cứ điều gì đã được làm, Chúa ôi, xin ban mào miện cho điều đó vậy. Đừng ban mào miện cho con; xin ban mào miện cho chức vụ mà con đã giảng dạy, Chúa ôi, đó là Lời Ngài. Và con biết rằng Lời còn nhiều năng lực hơn là có thể khiến con sống lại vào sự phục sinh chung. Và con không hổ thẹn vì Lời mà con đã giảng, bởi vì Nó là quyền phép của Đức Chúa Trời đối với sự cứu rỗi cho những người tin.

¹³⁰ Con cảm ơn Ngài vì ngôi nhà thờ nhỏ vẫn đang đứng ngày hôm nay. Khi con đã đảm nhận vị trí này cho Lời, các vị tiên tri đã nói tiên tri và nói, “Trong sáu tháng nó sẽ trở thành một cái nhà để xe.” Ba mươi năm trôi qua, nó đã thành công rực rỡ ngày hôm nay nhiều hơn trong những năm qua. “Trên đá này Ta sẽ lập Hội thánh Ta.” Chúng con cảm ơn Ngài vì mục sư của chúng con. Chúng con cảm ơn Ngài vì những chấp sự, những ủy viên trị sự. Hết thấy chúng con có dự một phần nhỏ, Chúa ôi, và chúng con muốn dự phần một cách trung tín, chúng con muốn cư xử đúng đắn.

¹³¹ Có lẽ một số người ở đây tối hôm nay muốn gia nhập với chúng con, Chúa ôi. Và cách họ gia nhập nó, là chỉ nắm lấy Dây Cứu Sinh nhỏ bé này và đi tới kéo lấy, quấn Nó quanh cổ tay của họ, buộc Nó quanh tấm lòng họ, và nói, “Bây giờ, lạy Chúa, xin hãy kéo, nhắc con lên,” và họ sẽ đi tới và chiếu sáng như vàng. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Chúng con đang trông đợi thì giờ đó.

¹³² Chúng con tin rằng đã gần sự kết thúc. Chúng con thấy rằng như chúng con đã đang dạy ở đây, bây giờ đang là lúc của Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, chúng con thấy không thể có điều gì khác xảy ra ngoài sự Đến của Chúa. Và, Chúa ôi, điều đó sẽ chẳng là một sự ban mào triều thiên vĩ đại cho Lời, để thấy Mào miện chính Ngài đến chẳng? Con muốn được đứng đây và nói, “Ngài kia rồi, đó là Chiên Con.” Giống như Giăng đã nói. “Kìa Chiên Con mà chúng ta đã chờ đợi, đây là Ngài.” Chúa sẽ nhanh chóng vào đền thờ Ngài, cất dân sự của Ngài đi trong sự Cất lên.

¹³³ Xin khiến chúng con sẵn sàng, Cha ôi. Xin tẩy sạch lòng chúng con bằng Huyết Ngài. Làm cho chúng con tinh khiết và sạch sẽ, để Lời Ngài có thể ở trong chúng con. Và xin cho chúng con nhớ rằng chúng con phải hành động dựa trên Lời, để cho Nó nắm giữ và mang lại hiệu quả. Xin nhận sự ăn năn mỗi tội nhân. Xin ban phước cho mọi người có mặt ở đây. Các thánh đồ, những người đó, một số trong những chiến binh lão luyện quý báu này, Chúa ôi, đã tranh chiến trong hàng ngũ từ nhiều năm nay, đã bị làm trò cười, bị bần tán và làm cho lối bịch. Họ vẫn đang tiếp tục vì họ đã có Sự Sống. Họ biết Đấng mà họ tin, và tin chắc Ngài có thể giữ điều mà họ đã phó thác cho Ngài. Chúng con cảm ơn Ngài vì điều đó. Nguyên xin Ngài sẽ chữa lành những người đau ở giữa vòng chúng con. Xin cất đi hết thảy những tội lỗi và những sự ốm đau của chúng con. Và, lạy Đức Chúa Trời là Cha, xin nhận lấy sự vinh hiển thuộc về chính Ngài.

¹³⁴ Con đã có rất nhiều bạn quý, Chúa ôi. Con—con yêu mến họ, và con cũng biết, những người khác đã ngã xuống qua thời đại. Những người bạn yêu quý, những người bạn thân yêu, trẻ cùng với già, và chúng con yêu mến họ hết lòng. Bây giờ xin làm cho chúng con trung thành, Chúa ôi, thật trung thành với Lời, để một ngày nào đó chúng con có thể gặp họ trong một xứ tốt hơn nơi đó sẽ không bao giờ có sự buồn rầu cũng không có sự hối tiếc. Chúng con đang trông đợi Chúa Tái lâm, ngay. Chúng con tin rằng Ngài sẽ đến.

¹³⁵ Giờ này xin ban phước cho người không tin ở đây tối nay, Chúa ôi, và xin cho người ấy sẽ trở thành một tín đồ và tin nhận Ngài làm Cứu Chúa của mình tối nay.

¹³⁶ Và trong khi chúng ta cúi đầu, nếu có người nào ở đây với đầu cúi xuống, muốn nói, “Anh Branham, sâu tận trong lòng tôi, tôi—tôi muốn đi đến cuối đường, chiến đấu một trận xứng đáng. Tôi muốn là một Cơ-đốc nhân. Tôi sẽ giơ tay lên.” Đức Chúa Trời ban phước cho bạn, và Đức Chúa Trời ban phước cho anh. Điều đó tốt. Đức Chúa Trời ban phước cho bạn, các bạn. “Tôi muốn đến ở cuối đường của tôi, với một trận chiến xứng đáng để lại đằng sau tôi. Tôi muốn tin nhận Đấng Christ ngay bây giờ. Tôi muốn Ngài là Đấng Giúp Đỡ tôi.” Tốt lắm, xin Chúa ban phước

cho anh. Đức Chúa Trời ban phước cho bà, bà ở phía sau. Điều đó tốt. Ngài—Ngài biết các bạn. Tôi đã học hỏi đủ để biết về Ngài trong tất cả những năm này, gần ba mươi hai năm nay đằng sau bục giảng, tôi đã học biết đủ về Ngài lúc này để biết rằng Ngài biết mọi hành động mà các bạn làm. Ngài thấy con chim sẻ. Tóc trên đầu bạn đã được đếm rồi. Đấy, Ngài biết tất cả về nó. Các bạn cứ giơ tay lên, và muốn nói điều đó, đó là tất cả những gì các bạn phải làm. Và có sẵn nước.

¹³⁷ Nên nhớ, các bạn làm gì? Các bạn ăn năn, tin vào Phúc âm, và rồi chịu phép báp-têm. Để—để làm gì? Trong Danh Chúa Jêsus Christ, cho những tội lỗi của các bạn được tha. Đó là lời chứng của các bạn, rằng các bạn là thể. Tội lỗi bạn đã hết khi bạn chịu phép báp-têm; bạn đã xưng nhận chúng, và bạn tin. Mời bạn nắm giữ Dây Cứu Sinh bây giờ khi Nó đang kéo ngang qua tấm lòng bạn, và nói, “Hãy đến con đường này, hỡi người lữ hành. Hãy đồng hành với Ta, mang lấy thập tự giá của Ta trên người. Hãy nương dựa vào Ta, Ta có lòng nhu mì và khiêm nhường, và gánh Ta nhẹ nhàng.” Chỉ vươn đến và nắm giữ Nó.

¹³⁸ Bao nhiêu Cơ-đốc nhân ở trong Đường đó tối nay, ở trong đây, mà sung sướng rằng bạn bắt đầu cách đây đã lâu? Đã làm sự khởi đầu của mình, và phía dưới dọc đường, vẫn đang đi đến cuối đường. Tôi cầu nguyện để Đức Chúa Trời sẽ ban mảo miện cho chức vụ của anh chị em, bất cứ làm công việc gì. Nó có thể là một người nội trợ. Tôi cầu xin để Đức Chúa Trời sẽ đội mảo miện cho chức vụ của bạn. Nó có thể là một thầy giảng. Nó có thể là một chấp sự. Nó có thể là một thuộc viên bình thường. Nó có thể là một nông dân. Tôi không biết nó là gì. Bất kể là gì đi nữa, cầu xin Đức Chúa Trời đội mảo miện cho đời sống của anh chị em với sự vinh hiển của Lời Ngài, và sự Đến lần thứ Hai của Ngài anh chị em sẽ được cất lên và đem anh chị em vào Xứ khác ở đó anh chị em sẽ thật sự giống như con cá nhỏ đó mà tôi đã nói về, ra khỏi sự tối tăm ở dưới đó. Đấy, anh chị em không thể đi lên nơi Đó với loại thân thể này. Anh chị em cũng không thể đi lên giống như những phi hành gia này, đấy, anh chị em phải ở trong thùng có áp suất không đổi. Anh chị em không bị gây áp lực vì điều đó. Nhưng khi Đức Chúa Trời thay đổi anh chị em, thế thì

anh chị em được gây sức ép lúc đó, anh chị em sẽ ở trong sự Cất lên. Khi những giác quan xưa thuộc trái đất đã mất, và anh chị em tiếp tục đi trong con đường vinh hiển đó của thập tự giá, đi về Nhà với Chúa Jêsus.

¹³⁹ Giờ này, lạy Đức Chúa Trời là Cha, chúng con cảm ơn Ngài vì những bàn tay này đã giơ lên để trở thành những tín đồ Đấng Christ. Con tin rằng họ muốn nói điều đó trong lòng họ. Con cầu xin cho họ, để họ sẽ không thất bại bất cứ lúc nào. Và nếu họ thất bại, xin cho họ nhanh chóng có Đấng Biện Hộ đó ở với Cha. Mà con đã học được là điều vĩ đại như vậy, Cha ôi, rằng khi con phạm hết thảy lỗi lầm của con, thì con thấy rằng con có một Đấng Biện Hộ, ngay lập tức, ở với Cha, qua Chúa Jêsus Christ. Và con được mang trở lại trong ân điển lần nữa. Cánh tay yêu thương của Chúa lau sạch hết thảy, có một Cửa Lễ đẫm máu đang đặt ở đó mà con xưng nhận là Cứu Chúa của con.

¹⁴⁰ Hết thảy những người đau ốm và có nhu cầu, con cầu nguyện để Ngài đáp ứng những nhu cầu của họ và chữa lành hết thảy bệnh tật, Chúa ôi. Và những người mà bây giờ đang ngồi ở đây dưới sự xúc dầu đầy vinh hiển này của Đức Thánh Linh, như chúng con cảm thấy Nó đang chảy qua linh hồn chúng con rất êm dịu.

¹⁴¹ Lạy Đức Chúa Trời là Cha, Ngài biết con đang nghĩ gì về việc đi xuống từ Canada ngày nọ. Con nghĩ, “Ồ, thật con thích đi vào buổi nhóm phục hưng thuở xưa lần nữa, và chỉ những thánh đồ của Đức Chúa Trời, ca hát, và quyền năng của Đức Chúa Trời, ban xuống.”Ồ, lòng con mong mọi điều đó biết bao, Chúa ôi. Xin cho ở đó mở ra một cơn phục hưng như trong đền tạm này vậy, ồ, quyền năng của Đức Chúa Trời sẽ—sẽ thật sự đổ xuống trong những dòng suối ân điển, đi vào mọi tấm lòng.

¹⁴² Con tạ ơn Ngài vì nơi nhỏ bé này, Chúa ôi. Chúng con không thể giữ nó theo cách này, nó đã là ân điển của Ngài mà được giữ gìn thiêng liêng. Và bây giờ con tin rằng, Chúa ôi, một điểm nhỏ thiêng liêng nhất trong đất nước, mà con biết về, thì ở ngay đây tại góc Đường thứ Tám và Penn. Con cảm ơn Ngài vì điều này biết bao, Chúa ôi! Đi vào những nhà thờ và thấy họ lạnh lùng và lãnh đạm, và những phụ nữ quá trơ trên đến nỗi họ thậm chí

không biết ngượng ngùng, và không một tiếng “a-men” hay một giọt nước mắt trên má, hay không có gì cả, và không có sự cứu rỗi, không có gì ngoài việc chỉ gia nhập giáo hội của họ và đọc tín điều của họ. Ôi Đức Chúa Trời, rồi bước vào một nơi nhỏ bé ấm áp êm dịu nơi mà những ngọn lửa được nhóm lên trên mỗi bàn thờ của tấm lòng của họ. Thật đó là sự an ủi biết bao, Cha ôi! Thật là một sự an ủi tuyệt vời! Cảm ơn Ngài, Cha ôi, và xin cho nó vẫn còn cho đến khi Chúa Jêsus Tái lâm. Xin ban phước cho chúng con với nhau giờ này.

143 Và ngày mai là ngày Sa-bát. Và, Chúa ôi, xin giúp đỡ con vào buổi sáng, nếu rơi nhằm phần con để giảng về *Sự Đếm Ngược* đó. Đức Chúa Trời ôi, xin cho con có thể đưa nó vào theo như cách dân sự sẽ thấy nó, Chúa ôi. Và bây giờ xin cho họ thấy được tình trạng của chức vụ, và nó ở nơi nào, và chúng con đang chờ đợi điều gì, và tại sao mọi việc tiếp tục diễn biến theo cách nó hiện có. Xin cho họ đọc từ câu 5 trở đi, và rồi nhận ra được chỗ mà chúng con đang đứng.

144 Và bây giờ, Cha ôi, con cầu nguyện để Ngài sẽ ban phước cho chúng con và cho chúng con được nghỉ ngơi tốt trong thân thể chúng con, và mang chúng con trở lại ngày mai. Xin ban phước cho tất cả những người đang đứng chung quanh các bức tường, và dựa chân này trên chân kia. Những người đàn bà, đàn ông đang đứng dưới mưa ở ngoài đó, và quanh các cửa sổ, và đang ngồi trong xe hơi của họ, và hết thấy những người đi lên và đi xuống. Con cầu nguyện rằng Ngài sẽ ban phước cho họ, Chúa ôi. Xin cho họ về nhà với ân điển của Đức Chúa Trời trong lòng họ. Con cầu xin như Danh Chúa Jêsus. A-men.

145 Bây giờ anh chị em hiểu không? Hãy đọc, trước hết, từ Ti-mô-thê Nhì 2:4, Ti-mô-thê Nhì chương 4, từ câu thứ 5 trở xuống, trước khi anh chị em đi ngủ tối nay, nếu anh chị em có thể, và anh chị em sẽ thấy mình đang ở đâu. Tại sao mọi người họ đã lìa bỏ người? Tại sao họ đã không đến? Và bây giờ cứ so sánh chức vụ đó với những gì chúng ta đang trải qua ngày hôm nay. Hãy so sánh sự giảng dạy của Thánh Phao-lô. Nên nhớ trong điều Thiêng liêng nhỏ bé tôi đã thấy, tôi đã nói, “Ồ, Phao-lô sẽ phải đứng với dân sự của người không?”

Họ đáp, “Có.”

¹⁴⁶ Tôi nói, “Tôi đã giảng Lời giống như người đã giảng, thật chính xác trung thành với Phúc âm giống như vậy.”

¹⁴⁷ Và hàng triệu bàn tay giơ lên và nói, “Chúng tôi đang yên nghỉ trên Điều Đó.”

¹⁴⁸ Chúa ban phước cho anh chị em. Anh chị em yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau! Cho đến lúc
chúng ta gặp nhau!

Cho đến lúc chúng ta gặp nhau!

GIAI ĐOẠN HIỆN TẠI TRONG CHỨC VỤ CỦA TÔI VIE62-0908

(Present Stage Of My Ministry)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Bảy, ngày 8 tháng Chín, năm 1962, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org